

DUBLET BG F UW
NIE DO SPRZEDAŻY

DZIENNIK URZĘDOWY

DEPARTAMENTU SPRAWIEDLIWOŚCI

TYMCZASOWEJ RADY STANU KRÓLESTWA POLSKIEGO.

WARSZAWA.

№ 1.

19 Sierpnia r. 1917.

TREŚĆ.

Obwieszczenie.

Dział I. Rozporządzenia ustawodawcze, uchwalone przez Tymczasową Radę Stanu Królestwa Polskiego:

1. Przepisy tymczasowe o urządzeniu sądownictwa w Królestwie Polskim.
2. Przepisy tymczasowe o dyzlokacji sądów Królewsko-Polskich.
3. Przepisy tymczasowe o wynagrodzeniu urzędników wymiaru sprawiedliwości w Polsce.
4. Przepisy przechodnie do ustawy postępowania karnego.
5. Przepisy przechodnie do ustawy postępowania cywilnego.
6. Przepisy przechodnie do kodeksu karnego.
7. Przepisy tymczasowe o kosztach sądowych.

Dział II: Rozporządzenia władz okupacyjnych, opublikowane w dziennikach rozporządzeń: Generał - Gubernatorstwa Warszawskiego i c. i k. Zarządu wojskowego w Polsce, ściągające się do wymiaru sprawiedliwości:

Rozporządzenie ogólne.

Rozporządzenie wykonawcze, dotyczące nowego urządzenia wymiaru sprawiedliwości w Generał-Gubernatorstwie Warszawskim.

Rozporządzenie, dotyczące Cesarsko - Niemieckich Sądów Administracji przy Generał - Gubernatorstwie Warszawskim.

Rozporządzenie, dotyczące wydawania policyjnych, nakazów karnych dla terytorjum General-Gubernatorstwa Warszawskiego.

Rozporządzenie, dotyczące opłat i kosztów w urzędach niemieckich, powołanych do wymiaru sprawiedliwości.

Dział III. Zarządzenia wykonawcze Tymczasowej Rady Stanu Królestwa Polskiego i Departamentu Sprawiedliwości:

1. Tymczasowe przepisy kasowe sądownictwa w Królestwie Polskim.
2. Dylokacja sądów Królewsko-Polskich.
3. Zarządzenie Marszałka Koronnego w przedmiocie tymczasowego sprawowania obowiązków służbowych w sądownictwie Królewsko-Polskim przez dotychczasowych urzędników wymiaru sprawiedliwości.

Obwieszczenie.

OBWIESZCZENIE.

Departament Sprawiedliwości Tymczasowej Rady Stanu Królestwa Polskiego, na zasadzie art. 32 „Przepisów Tymczasowych o urządzeniu sądownictwa w Królestwie Polskim”, wydawać będzie niniejszy „Dziennik Urzędowy”. W Dzienniku zamieszczane będą uchwalone przez Radę Stanu Królestwa Polskiego ustawy, rozporządzenia i przepisy, dotyczące wymiaru sprawiedliwości tudzież okólniki i zarządzenia Dyrektora Departamentu i ogłoszenia, o ile ustawy postępowania sądowego przewidują drukowanie ogłoszeń w wydawnictwach urzędowych.

Przez ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym Departamentu Sprawiedliwości wprowadzane akty ustawodawcze i zarządzenia uzyskują moc obowiązującą.

Warszawa, dnia 18 Sierpnia roku 1917.

Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości:

St. Bukowiecki

Redaktor Dziennika Urzędowego:

Stanisław Car

DZIAŁ I.

1.

PRZEPISY TYMCZASOWE

o urządzeniu sądownictwa w Królestwie Polskim.

I. Przepisy ogólne.

- Art. 1. Zarząd wymiaru sprawiedliwości w Królestwie Polskim należy do Tymczasowej Rady Stanu w Departamencie Sprawiedliwości.
- Art. 2. Sądy i urzędy wymiaru sprawiedliwości noszą nazwę Królewsko-Polskich i sprawują swą działalność w imieniu Korony Polskiej.
- Art. 3. Językiem sądowym jest język polski. Jeżeli osoba, w sprawie udział biorąca, nie zna języka polskiego, będzie wezwany tłumacz; obowiązki tłumacza może pełnić sekretarz sądu lub inny urzędnik sądowy. Sporządzenie osobnego protokołu z tłumaczenia nie jest konieczne.

II. Sądy.

- Art. 4. Wymiar ogólny sprawiedliwości w Królestwie Polskim sprawują:
Sądy pokoju,
Sądy okręgowe,
Sądy apelacyjne i
Sąd Najwyższy.

1. Sądy pokoju.

- Art. 5. Sąd pokoju stanowią: sędzia i ławnicy.
Sądy pokoju wyrokiem w komplecie, składającym się z sędziego pokoju, jako przewodniczącego, i dwu ławników. Poszczególne czynności sądowe, przewidziane w ustawach, pełni sędzia pokoju samodzielnie, bez udziału ławników.

2. Sądy okręgowe.

- Art. 6. Sąd okręgowy stanowią: prezes, odpowiednia liczba wiceprezów, sędziów okręgowych, sędziów śledczych i ławników.
Sądy okręgowe wyrokiem:
a) w sprawach karnych—w komplecie, złożonym z jednego sędziego, jako przewodniczącego, i dwu ławników;
b) w sprawach cywilnych—w komplecie, złożonym z trzech sędziów;

c) w sprawach handlowych—w komplecie, złożonym z jednego sędziego, jako przewodniczącego, i dwu ławników, wybieranych przez kupiectwo (par. 24).

Przez sędziów rozumieć należy także prezesa i wiceprezesów.

Do uzupełnienia kompletu w razie koniecznej potrzeby może być, z decyzji prezesa sądu, powołany sędzia śledczy, sędzia pokoju, zastępca sędziego, z pośród osób, wyznaczonych na to stanowisko przez Dyrektora Departamentu Sprawiedliwości, lub, w braku tych osób, ławnik.

Sędziowie pokoju, zastępcy sędziów i ławnicy nie mogą przewodniczyć w kompletach sądowych sądu okręgowego.

Poszczególne czynności sądowe, przewidziane w ustawach, pełnią sędziowie okręgowi jednoosobowo.

Sędzia śledczy nie bierze udziału w sądeniu sprawy, w której prowadził śledztwo.

Komplety do spraw handlowych będą tworzone tylko w miejscowościach, wskazanych, w drodze ogłoszenia specjalnego, przez Departament Sprawiedliwości. W pozostałych miejscowościach sprawy handlowe rozstrzyga sąd okręgowy w zwykłym komplecie cywilnym.

3. Sądy apelacyjne.

Art. 7. Sąd apelacyjny stanowią: prezes, odpowiednia liczba wiceprezesów, sędziów apelacyjnych i ławników.

Sądy apelacyjne wyrokuja:

a) w sprawach karnych—w komplecie, złożonym z dwu sędziów apelacyjnych i trzech ławników;

b) w sprawach cywilnych i handlowych—w komplecie, złożonym z trzech sędziów apelacyjnych.

Przez sędziów apelacyjnych rozumieć należy także prezesa i wiceprezesów.

Do uzupełnienia kompletu może być powołany, z decyzji prezesa sądu, sędzia okręgowy, nie ma jednak prawa przewodniczyć w komplecie sądu apelacyjnego.

4. Sąd Najwyższy.

Art. 8. Sąd Najwyższy składa się z Izby Cywilnej i Izby Karnej. Izbę Sądu Najwyższego stanowią: prezes i odpowiednia liczba sędziów. Jeden z prezesów Izby będzie mianowany na stanowisko pierwszego prezesa Sądu Najwyższego.

Izba Sądu Najwyższego orzeka w składzie trzech sędziów Sądu Najwyższego. Przez sędziów rozumieć należy także prezesów.

Do uzupełnienia kompletu może być powołany sędzia apelacyjny, nie ma jednak prawa przewodniczyć na posiedzeniach Izby.

Izba Sądu Najwyższego ma prawo uchwalić przekazanie poszczególnej sprawy kompletowi Izb połączonych.

III. Urząd Publiczny.

Art. 9. Obowiązki prokuratora naczelnego pełni Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości. Przy Sądzie Najwyższym urzęduje potrzebna liczba prokuratorów. Przy każdym sądzie apelacyjnym i okręgowym urzęduje prokurator wraz z odpowiednią liczbą podprokuratorów.

IV. Urzędy pomocnicze.

Art. 10. Wydziały hipoteczne, pisarze hipoteczni i rejenci urzędują na zasadzie przepisów dotychczasowych.

Art. 11. Przy sądach i urzędach prokuratorowskich czynni są, stosownie do potrzeby:

aplikanci,
sekretarze,
kanceliści,
komornicy,
woźni sądowi i
służba niższa.

Art. 12. Przy sądach czynna będzie adwokatura na zasadzie przepisów dotychczasowych. Nową organizację adwokatury określą przepisy, jakie uchwali w tym względzie Rada Stanu.

Adwokaci, obecnie urzędujący, o ile będą powołani do objęcia urzędów w sądach Królewsko-Polskich, mają prawo udzielenia substytucji innym urzędującym w Królestwie Polskim adwokatom dla dokończenia powierzonych im spraw, chociażby prawo to w plenipotencji zastrzeżone nie było.

V. Stan służby.

1. Urzędnicy.

Art. 13. Stanowiska służbowe w sądach i urzędach wymiaru sprawiedliwości zajmować mogą osoby nieposzlakowane, posiadające obywatelstwo Królestwa Polskiego. Obywatele państw obcych mogą być mianowani na urzędy za uprzednią decyzją Wydziału Wykonawczego Tymczasowej Rady Stanu.

Art. 14. Sędziowie i urzędnicy wymiaru sprawiedliwości są urzędnikami Korony Polskiej i składają przed osobą, ich mianującą, lub prezesem właściwego sądu albo zwierzchnikiem właściwego urzędu przyrzeczenie uroczyste, stosownie do roty następującej:

a) sędziowie wszelkich stopni i ławnicy:
„Obejmując stanowisko Sędziego przyrzekam uroczyście: Ojczyźnie i Narodowi Polskiemu z całej duszy wiernie służyć, pożytek Państwa Polskiego i dobro publiczne, według najlepszego rozumienia, zawsze mieć przed oczyma, przepisów prawa ściśle przestrzegać, obowiązki urzędu swego spełniać gorliwie, sprawiedliwość bezstronnie według nakazu sumienia wymierzać“.

b) prokuratorzy i podprokuratorzy oraz inni urzędnicy wymiaru sprawiedliwości:

„Obejmując stanowisko, przyrzekam uroczyście: Ojczyźnie i Narodowi Polskiemu z całej duszy wiernie służyć, pożytek Państwa Polskiego i dobro publiczne, według najlepszego rozumienia, zawsze mieć przed oczyma, przepisów prawa ściśle przestrzegać, w stosunku do spraw sobie powierzonych tajemnicy urzędowej dochować, obowiązki urzędu swego spełniać gorliwie, polecenia przełożonych dokładnie wykonywać“.

- Art. 15. Wszyscy sędziowie i urzędnicy wymiaru sprawiedliwości powołani będą na czas nieokreślony. Odwołanie zależy od władzy mianującej.
- Art. 16. Prezesi sądów i prokuratorzy są organami Departamentu Sprawiedliwości w sprawach, dotyczących administracji wymiaru sprawiedliwości. Przy załatwianiu tych spraw mogą oni powoływać do współdziałania podległych sobie urzędników.
- Art. 17. Prezesi, sędziowie i prokuratorzy Sądu Najwyższego powołani będą z pomiędzy osób, wyróżniających się znajomością teoretyczną i praktyczną prawa.
- Art. 18. Prezesem lub sędzią sądu apelacyjnego i okręgowego, sędzią śledczym, prokuratorem lub podprokuratorem, pisarzem hipotecznym przy sądzie okręgowym, wreszcie sędzią pokoju w sądach, przy których istnieją urzędy hipoteczne, może być mianowana tylko osoba, posiadająca wykształcenie prawnicze i odpowiednią praktyczną znajomość prawa obowiązującego.
- Sędziowie pokoju, którzy już obecnie pełnią te czynności, mogą być pozostawieni nadal, chociażby nie posiadali wyższego wykształcenia prawniczego.
- Art. 19. W celu zdobycia praktycznej znajomości prawa obowiązującego, potrzebnej do objęcia stanowisk sędziowskich, osoby, posiadające wykształcenie prawnicze, pracują przy sądach i urzędach wymiaru sprawiedliwości w charakterze aplikantów.
- Art. 20. Prezesów i sędziów wszelkich stopni, prokuratorów wszystkich sądów i podprokuratorów sądu apelacyjnego mianuje Marszałek Koronny na przedstawienie Dyrektora Departamentu Sprawiedliwości.
- Art. 21. Podprokuratorów sądu okręgowego, pisarzy hipotecznych, rejentów, aplikantów, sekretarzy sądów okręgowych i wyższych, sekretarzy Urzędów Prokuratorских, a także komorników mianuje Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości na przedstawienie prezesów lub prokuratorów właściwych sądów.
- Art. 22. Z liczby aplikantów Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości powołuje, w razie potrzeby, zastępców na urzędy wymiaru sprawiedliwości aż do sędziów pokoju, śledczych i okręgowych łącznie.
- Art. 23. Pozostałych urzędników, niewymienionych w art. 20—22, mianuje prezes sądu (w Sądzie Najwyższym—pierwszy prezes) dla swe-

go sądu, prokurator dla swego urzędu. Nadto prezes sądu okręgowego mianuje średnich i niższych urzędników pomocniczych i pracowników dla sądów pokoju swego okręgu.

2. Ławnicy.

Art. 24. Ławników dla sądu pokoju powołuje prezes sądu okręgowego, w którego okręgu urzęduje sąd pokoju, dla sądów okręgowych—prezes sądu apelacyjnego, a dla sądu apelacyjnego—Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości, z listy, ułożonej przez sejmiki powiatowe, rady miejskie,—a w miejscowościach, gdzie takich instytucji niema,—przez obywatelskie komitety ratunkowe lub instytucje obywatelskie, im odpowiadające. Lista proponowanych ławników powinna zawierać podwójną, w stosunku do wskazanej przez prezesa sądu, liczbę kandydatów z pomiędzy nieposzlakowanych obywateli w każdym okręgu. Osoby, które nie będą z tej listy powołane na ławników, będą uważane za ich zastępców.

Ławnicy urzędują rok jeden. Ławnicy w sądach pokoju powinni posiadać dostateczną znajomość języka polskiego w słowie i piśmie. Ławnicy sądów wyższych ponadto posiadać winni wykształcenie średnie. Ławników, powoływanych do kompletów handlowych sądu okręgowego (art. 6), wybiera kupiectwo, stosownie do przepisów, obowiązujących przy wyborze sędziów handlowych.

Ławnicy, wybierani przez kupiectwo, używają tytułu sędziów handlowych i prócz udziału w sądzeniu spraw handlowych, pełnią czynności, przez ustawy sędziom handlowym powierzone.

Pierwszy kontyngens ławników może być powołany przez Dyrektora Departamentu Sprawiedliwości, bez przedstawienia listy w sposób wymieniony, na czas nie dłuższy, jak sześć miesięcy od daty rozpoczęcia urzędowania odpowiedniego sądu Królewsko-Polskiego.

VI. Nadzór służbowy.

Art. 25. Naczelny nadzór służbowy nad wszystkimi urzędami i urzędnikami wymiaru sprawiedliwości sprawuje Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości.

Nadzór służbowy sprawują nadto:

- a) pierwszy prezes Sądu Najwyższego—nad sądem, któremu przewodniczy;
- b) prezesi sądów apelacyjnych i okręgowych—nad sądami, którym przewodniczą, oraz nad sądami niższego stopnia, pisarzami hipotecznymi, rejentami, komornikami i innymi urzędnikami w swoim okręgu;
- c) sędziowie pokoju—nad swymi sądami;
- d) prokuratorzy sądów apelacyjnych i okręgowych—nad urzędami prokuratorскими w odpowiednich okręgach sądowych i innymi podwładnymi sobie, urzędami i urzędnikami.

Art. 26. Nadzór służbowy upoważnia do wglądu we wszelkie czynności urzędowe, do żądania wyjaśnień, czynienia uwag i usuwania usterek; upoważnia również do udzielania wypomnień za nieprawidłowości w pełnieniu służby i za postępowanie, nieodpowiadające godności sprawowanego urzędu. Do nadzoru służbowego należy także załatwianie zażaleń, dotyczących biegu spraw, zwłoki lub innych nieprawidłowości w czynnościach urzędowych.

Art. 27. Urzędy i urzędnicy zobowiązani są do posłuchu wobec zarządzeń władzy nadzorczej.

Urzędnik, skarcony wypomnieniem, może się odwołać do władzy nadzorczej, bezpośrednio przełożonej nad tym urzędem, który wypomnienia udzielił. Ta władza wyższa orzeka ostatecznie.

Od wypomnienia, udzielonego przez Dyrektora Departamentu Sprawiedliwości lub przez pierwszego prezesa Sądu Najwyższego, niema odwołania. Skarcony może wszelako żądać, by sprawę zbadano w postępowaniu dyscyplinarnym.

VII. Władza dyscyplinarna.

Art. 28. Sądem dyscyplinarnym dla sędziów i prokuratorów przy Sądzie Najwyższym i apelacyjnym i dla prezesów, wiceprezesów i prokuratorów sądów okręgowych jest Sąd Najwyższy w Izbach połączonych; dla wszystkich innych urzędników wymiaru sprawiedliwości—właściwy sąd apelacyjny w komplecie, złożonym z pięciu sędziów.

Art. 29. Śledztwa w sprawach dyscyplinarnych prowadzi władza nadzorcza obwinionego.

Oskarża prokurator przy właściwym sądzie dyscyplinarnym, Oskarżony ma prawo do przybrania, jako obrońcy adwokata przysięgłego lub urzędnika sądowego.

Postępowanie w sądzie dyscyplinarnym jest ustne i nie publiczne. Decyzja nie ulega zaskarżeniu.

Art. 30. Kary dyscyplinarne są:
1) grzywna do wysokości 500 marek polskich,
2) nagana,
3) przeniesienie, na własny koszt, na inne miejsce służbowe,
4) usunięcie ze służby.

Art. 31. W razie ciężkich uchybień służbowych lub popełnienia przestępstwa władza nadzorcza zawiesza obwinionego w czynnościach służbowych i zawiadamia o tym zarządzeniu prokuratora właściwego sądu dyscyplinarnego oraz Dyrektora Departamentu Sprawiedliwości.

Zawieszenie może być połączone z częściowym lub całkowitym wstrzymaniem wypłaty pensji.

Decyzja zawieszająca ulega zaskarżeniu do właściwego sądu dyscyplinarnego. Zaskarżenie nie wstrzymuje wykonania.

VIII. Dziennik urzędowy Departamentu Sprawiedliwości.

Art. 32. Departament Sprawiedliwości T. R. S. wydaje „Dziennik Urzędowy”, w którym zamieszczane będą uchwalone przez Radę Stanu Królestwa Polskiego ustawy, rozporządzenia i przepisy, dotyczące wymiaru sprawiedliwości, tudzież okólniki i zarządzenia Dyrektora Departamentu i ogłoszenia, o ile ustawy postępowania sądowego przewidują drukowanie ogłoszeń w wydawnictwach urzędowych.

Przez ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym Departamentu Sprawiedliwości—wspomniane akty ustawodawcze i zarządzenia uzyskują moc obowiązującą.

Tekst powyższy został uchwalony przez Tymczasową Radę Stanu Królestwa Polskiego na posiedzeniu dnia 18-go lipca 1917 roku.

Wicemarszałek Koronny:

Józef Mikułowski-Pomorski.

Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości:

St. Bukowiecki.

Referent-Wicedyrektor Departamentu:

W. Makowski.

2.

PRZEPISY TYMCZASOWE

o dyzlokacji sądów Królewsko-Polskich.

Art. 1. Królewsko-Polskie sądy pokoju zachowują siedziby i okręgi urzędujących dotychczas sądów pokoju i gminnych. Zmiany dyzlokacji uchwała i ogłasza Tymczasowa Rada Stanu Królestwa Polskiego.

Art. 2. Siedziby i okręgi sądów apelacyjnych i okręgowych ustanowi i ogłosi Tymczasowa Rada Stanu Królestwa Polskiego. Przy określeniu tych okręgów będą tymczasowo uwzględnione granice okupacji.

Art. 3. Siedzibą Sądu Najwyższego jest Warszawa.

Art. 4. Decyzje Tymczasowej Rady Stanu Królestwa Polskiego, dotyczące dyzlokacji sądów, będą ogłaszane w „Dzienniku Urzędowym Departamentu Sprawiedliwości”.

Tekst powyższy został uchwalony przez Tymczasową Radę Stanu Królestwa Polskiego na posiedzeniu dnia 18-go lipca 1917 roku.

Wicemarszałek Koronny:

Józef Mikułowski-Pomorski.

Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości:

St. Bukowiecki.

Referent — Wicedyrektor Departamentu:

W. Makowski.

3.

PRZEPISY TYMCZASOWE

o wynagrodzeniu urzędników wymiaru sprawiedliwości w Polsce.

Art. 1. Stosownie do normy otrzymywanego wynagrodzenia urzędnicy wymiaru sprawiedliwości będą stanowili następujące kategorie:

1. Prezesi Sądu Najwyższego.
2. Prezesi sądów apelacyjnych, sędziowie i prokuratorzy Sądu Najwyższego.
3. Prezesi sądów okręgowych, prokuratorzy i wiceprezesi sądów apelacyjnych.
4. Prokuratorzy i wiceprezesi sądów okręgowych, sędziowie i prokuratorzy sądów apelacyjnych.
5. Sędziowie sądów okręgowych, sędziowie śledczy i sędziowie pokoju.
6. Podprokuratorzy sądów okręgowych.
7. Sędziowie pokoju nieprawicy, w miastach.
8. Sędziowie pokoju w okręgach wiejskich, na wsiach (dawniej sądy gminne).
9. Ławnicy.
10. Sekretarze Sądu Najwyższego, apelacyjnych i okręgowych i pisarze hipoteczni w sądach okręgowych:
 - a) w Warszawie i Łodzi, b) w pozostałych miejscowościach.
11. Pomocnicy sekretarzy Sądu Najwyższego, apelacyjnych i okręgowych i pisarze hipotek powiatowych:
 - a) w Warszawie i Łodzi, b) w pozostałych miejscowościach.
12. Sekretarze sądów pokoju:
 - a) w Warszawie i Łodzi, b) w pozostałych miejscowościach.
13. Sekretarze sądów pokoju w okręgach wiejskich (dawniej sądy gminne).
14. Komornicy.
15. Kanceliści i służba niższa.

Art. 2. Wynagrodzenie urzędników wymiaru sprawiedliwości składa się z pensji zasadniczej i tymczasowego dodatku drożyznianego, ustanowionego narazie na czas do dnia 1 lipca 1919 roku. Po upływie tego terminu właściwa władza poweźmie decyzję pozostawienia nadal, zmiany lub uchylecia przepisów o dodatku drożyznianym.

Art. 3. Pensja urzędników od 3 do 7 kategorii włącznie ulega stopniowaniu w zależności od wieku urzędnika, a mianowicie: najniższą pensję otrzymuje w kategoriach 3, 4, 5 i 7 urzędnik, mający mniej niż 40 lat wieku; pensję o stopień wyższą otrzymują mający od 40 do 45 lat wieku i najwyższą—starsi ponad 45 lat. W kategorii 6 (podprokuratorzy sądu okręgowego)—najniższą pensję otrzymują urzędnicy, nie mający 35 lat; o stopień wyższą—mają-

cy lat 35 do 40; jeszcze o stopień wyższą—mający lat 40 do 45 i najwyższą—starsi ponad 45 lat. Różnica pomiędzy poszczególnymi stopniami pensji wynosi 600 marek rocznie.

Art. 4. Dodatek drożyzniany dla tych kategorii urzędników, od 3 do 7 włącznie, ulega stopniowaniu w zależności od stanu rodzinnego. Najniższy dodatek otrzymuje urzędnik bezżenny, o stopień wyższy—żonaty lub wdowiec, najwyższy—żonaty lub wdowiec, posiadający 3-je lub więcej dzieci. Różnica pomiędzy stopniami wynosi 600 marek rocznie.

Art. 5. Pensje urzędników 10, 11 i 12 kategorii ulegają takiemu samemu stopniowaniu. Jednak najniższą pensję otrzymuje tu urzędnik, mający mniej niż 30 lat wieku, poczym pensja wzrasta co każde 5 lat stopniowo, aż do 45 lat wieku. Różnica pomiędzy stopniami pensji wynosi w 10 i 11 kategorii 300 marek rocznie, a w 12 kategorii—240 marek rocznie.

Art. 6. Dodatek drożyzniany dla urzędników 10, 11 i 12 kategorii bywa dwójaki: wyższy—dla urzędujących w Warszawie i Łodzi i niższy—dla pozostałych miejscowości; pozatym dodatek drożyzniany ulega stopniowaniu według zasad, wskazanych dla poprzednich kategorii. Różnica pomiędzy stopniami wynosi w 10-ej i 11-ej kategorii—300 marek rocznie, a w 12-ej kategorii—240 marek rocznie.

Art. 7. Oprócz pensji i dodatku drożyznianego, otrzymują specjalny dodatek na koszty reprezentacji, z ich urzędowaniem związane: pierwszy prezes Sądu Najwyższego—w sumie 1200 marek rocznie, prezesi sądów apelacyjnych—1200 marek rocznie; prezesi sądów okręgowych w Warszawie i Łodzi—po 900 marek rocznie, w pozostałych miastach—po 600 marek rocznie.

Art. 8. Sekretarze lub pomocnicy sekretarzy, pełniący obowiązki kasjerów, otrzymują dodatek specjalny w sumie 300 marek rocznie.

Art. 9. Sędziowie pokoju w okręgach wiejskich, ławnicy i inne osoby, sprawujące czynności urzędowe ubocznie, a nie jako zawód główny, nie otrzymują dodatku drożyznianego.

O tym, czy urząd sprawowany jest zawodowo, czy też ubocznie—rozstrzyga według swego uznania władza, nadająca ten urząd.

Art. 10. Pisarze hipoteczni, oprócz pensji, pobierają za czynności urzędowe opłaty, określone w istniejących przepisach.

Do czasu ogólnej reorganizacji urzędów hipotecznych, prawo pobierania opłat za swe czynności służy pisarzom hipotecznym, urzędującym w Warszawie i w okręgu sądu apelacyjnego Lubelskiego.

Pisarze hipoteczni w okręgu sądu apelacyjnego Warszawskiego, pobierający w chwili wprowadzenia ustroju polskiego sądownictwa państwowego określoną pensję, bez prawa pobierania dodatkowych opłat za swe czynności, otrzymują dodatek do pensji w takiej wysokości, by wynagrodzenie pisarzy hipotecznych przy sądach okręgowych odpowiadało pensji 6-ej kategorii tych przepisów, a wynagrodzenie pisarzy hipotecznych w miastach powiatowych—pensji 10-ej kategorii.

- Art. 11. Komornicy pensji nie otrzymują, mają natomiast prawo do pobierania opłat stosownie do przepisów specjalnych.
- Art. 12. (Tablica).
- Art. 13. Urzędnicy, delegowani do wykonywania czynności urzędowych zastępczo, pobierać będą połowę pensji najniższej, przypadającej na dany urząd, i całkowity dodatek drożyzniany, stosownie do stanu swego rodzinnego.
- Art. 14. Wynagrodzenie sędziów pokoju, pełniących urząd ubocznie w okręgach wiejskich, wynosi 2400 marek rocznie.
- Art. 15. Wynagrodzenie ławników wynosi: w sądach apelacyjnych—po 10 marek, w sądach okręgowych—po 8 marek, w sądach pokoju w okręgach miejskich—po 5 marek, za każdy dzień posiedzenia.
Ławnicy, urzędujący w sądach pokoju w okręgach wiejskich (dawne sądy gminne), otrzymują po 35 marek miesięcznie.
- Art. 16. Wynagrodzenie miesięczne pracowników kancelaryjnych, woźnych i służby niższej będzie ustalone w każdym poszczególnym wypadku stosownie do umowy i w zależności od uzdolnienia, stanu rodzinnego, wieku, miejsca urzędowania i wykonywanych czynności w granicach następujących:
dla kancelistów	od 100 do 250 marek
„ kancelistek, piszących na maszynie, i stenografistek	150 „ 250 „
„ woźnych	100 „ 150 „
„ posługaczy, gońców i służby	60 „ 100 „
- Art. 17. Osobom, które będą pełniły wymienione w artykule poprzednim czynności uboczne, należy wyznaczać wynagrodzenie w stosunku połowy wynagrodzenia normalnego.
- Art. 18. W razie konieczności wyjazdu urzędników w interesie służbowym poza obręb miejsca urzędowania, mają oni prawo do zwrotu kosztów podróży. Zwrot kosztów podróży obejmuje:
- 1) djetyienne,
 - 2) wydatki na środki lokomocji (bilety kolejowe, wynajem koni i t. p.),
 - 3) wydatki nadzwyczajne.
- Art. 19. Djetyienne wynoszą dla urzędników 1—3 kategorii włącznie 25 mk. dziennie; dla urzędników 4—5 kategorii 20 mk.; 6-ej—18 mk.; 7-ej—15 mk.; 10-ej—12 mk.; 11-ej—7 mk. i 12-ej—5 mk. dziennie. Kanceliści i służba niższa otrzymują djety w wysokości $\frac{1}{30}$ części ich miesięcznej pensji, nie mniej wszakże jak 3 mk. dziennie.
- Art. 20. Za wyjazd na czas krótszy niż 6 godzin djety wypłacane nie będą. Za wyjazd na czas od 6 do 12 godzin wypłacane będą djety w połowie przewidzianej w art. 19 sumy.
- Art. 21. Urzędnicy 1—3 kategorii mają prawo do zwrotu za bilet pierwszej klasy; 4, 5, 6 i 7—drugiej klasy; pozostali—trzeciej klasy.

- Art. 22. Wydatki na niezbędny wynajem koni oraz wydatki nadzwyczajne, jako to: przewóz bagażu, telegramy i t. p.—zwracane będą według rzeczywistości wydanej i w miarę możliwości usprawiedliwionej sumy.
- Art. 23. Ławnicy w sądach okręgowych i apelacyjnych, w razie konieczności udania się wraz z sądem w celu dokonania czynności sądowej, otrzymują podwójne djety w stosunku do wskazanych w art. 15 oraz zwrot kosztów przejazdu drugą klasą i zwrot wydatków rzeczywistych, stosownie do art. 22.
- Art. 24. Jeżeli sąd pokoju w okręgu wiejskim (dawny sąd gminny) udaje się na czynności urzędowe poza miejsce urzędowania na odległość większą, niż 15 kilometrów od miejsca zamieszkania, w takim razie otrzymywać będą za każdy dzień posiedzenia: sędzia i sekretarz po 10 mk., a ławnicy po 8 mk. Żadne inne indemnizacje nie będą się im należały.
- Art. 25. Urzędnicy wymiaru sprawiedliwości mogą otrzymać w początku miesiąca na koszt podróży zaliczki w wysokości połowy sumy przewidywanych w ciągu najbliższego miesiąca wydatków.
- Art. 26. Osoby, posiadające, stosownie do przepisów organizacji wymiaru sprawiedliwości, nadzór służbowy nad urzędnikami, mają pilnie zważać, aby przejazdy odbywano tylko w wypadkach niezbędnych i aby wszelkie wydatki o ile możliwości należycie były usprawiedliwione.
- Art. 27. Komornicy i rejenci pobierają za dokonywane przejazdy opłaty, stosownie do przepisów dotychczasowych i przepisy niniejsze o kosztach podróży nie mają do nich zastosowania.
- Art. 28. Osoby, udające się z miejsca dotychczasowego zamieszkania w celu objęcia urzędu w innej miejscowości, otrzymują jednorazowo połowę zasadniczej pensji miesięcznej, stosownie do tabeli (art. 12) i zwrot kosztów przejazdu koleją lub końmi, stosownie do art. 21 i 22, w zależności od stanu rodzinnego (art. 4), na jedną lub dwie osoby dorosłe i rzeczywistą liczbę dzieci nieletnich.

Tekst powyższy został uchwalony przez Tymczasową Radę Stanu Królestwa Polskiego na posiedzeniu dnia 18-go lipca 1917 roku.

Wicemarszałek Koronny:

Józef Mikułowski-Pomorski.

Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości:

St. Bukowiecki.

Referent:

L. Berenson.

4.

PRZEPISY PRZECHODNIE**do ustawy postępowania karnego.**

Art. 1. Wraz z wprowadzeniem w Królestwie Polskim na obszarze General-Gubernatorstw: Warszawskiego i Lubelskiego ustroju polskiego sądownictwa państwowego, stosowana będzie tymczasowo rosyjska ustawa postępowania karnego (wyd. z r. 1914) w przekładzie polskim, opatrzonym aprobatą Departamentu Sprawiedliwości, z poniższymi zmianami i uzupełnieniami.

I. Właściwość sądów karnych.

- Art. 2. Rozpoznaniu sądów pokoju w sprawach karnych ulegają:
- 1) wszelkie przestępstwa, zagrożone w częściach: 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20, 25, 26, 27, 28, 29, 30 i 31 kodeksu karnego rosyjskiego z r. 1903 oraz w innych przepisach karnych karą osadzenia w areszcie lub karą grzywny, oddzielnie lub łącznie z karami dodatkowymi;
 - 2) przestępstwa, zagrożone karą w art. 474, 475, 531, 617 kodeksu karnego i wszystkie przestępstwa, objęte częścią 36-tą tegoż kodeksu;
 - 3) przestępstwa, zagrożone karą w art. 574 ust. 1, 581 cz. 1, 591 cz. 1 i 2, 592, jeżeli wartość przywłaszczonego przedmiotu nie przekracza marek polskich 1000, oraz w art. 574 cz. 3 i 4, 581 cz. 4, 591 cz. 3 tegoż kodeksu;
 - 4) ukrycie lub nabycie, zagrożone karą przez ustęp 1 art. 616 kodeksu karnego, gdy przedmioty cudze zdobyte zostały za pomocą występku i gdy czyn, którego dotyczy ukrycie lub nabycie, należy do właściwości sądów pokoju.
- Nie ulegają rozpoznaniu sądów pokoju:
- 1) sprawy, w których kara dodatkowa polega na pozbawieniu prawa wykonywania zawodu, procederu lub rzemiosła lub wogóle jakiegokolwiek prawa specjalnego;
 - 2) sprawy, w których wytoczono powództwo cywilne w sumie, przewyższającej marek polskich 1000;
 - 3) sprawy, w których wartość przedmiotów, ulegających konfiskacie, albo robót, mających być wykonanymi z mocy wyroku, przenosi marek polskich 1000.
- Art. 3. Rozpoznaniu sądów okręgowych ulegają następujące sprawy karne:
- 1) w pierwszej instancji: wszelkie przestępstwa, dla których nie są właściwe sądu pokoju;
 - 2) w drugiej instancji: skargi apelacyjne i incydentalne na wyroki i decyzje sądów pokoju.

Apelacja nie służy od wyroków, skazujących najwyżej na 3 dni aresztu lub 50 marek polskich kary pieniężnej.

- Art. 4. Rozpoznaniu sądów apelacyjnych ulegają sprawy karne z apelacji lub skarg incydentalnych na wyroki i decyzje sądów okręgowych, wydane w pierwszej instancji.
- Art. 5. Sąd Najwyższy orzeka w sprawach karnych, które przychodzą pod jego rozpoznanie wskutek skargi stron na ostateczne wyroki sądu okręgowego lub apelacyjnego w drodze kasacji lub rewizji.

II. Zmiany i uzupełnienia ustawy postępowania karnego.

Art. 6. Do ustawy postępowania karnego wprowadza się następujące przepisy, dotyczące podziału przestępstw, ściganych z oskarżenia prywatnego i na wniosek prokuratury:

Art. 2¹. Ścigane są z oskarżenia prywatnego: 1) przestępstwa, wskazane w następujących artykułach kodeksu karnego: 356; 359, 369, 376, ust. 2, 377, 417, 418, 419, 469 cz. 1, 470, 474 cz. 1, o ile trzy te ostatnie artykuły dotyczą uszkodzeń lekkich, 475, 507 cz. 2, 510 cz. 1 i ust. 1 cz. 2-ej, 511, 530, 531, 532 ust. 1 cz. 1-ej, 533, 540, 543, 544, 545, 547, 620, 621, 622, 623; 2) kradzieże, oszustwa i przywłaszczenia między krewnymi w linii prostej lub współmałżonkami; 3) drobne kradzieże i przywłaszczenia, dokonane w obrębie wspólnego ogniska domowego przez nieletnich do lat 21 u swoich krewnych i powinowatych do trzeciego stopnia oraz opiekunów, wychowawców i służbodawców w czasie stałego zamieszkiwania u nich.

Art. 2². Sprawy o przestępstwa, wymienione w art. 471 cz. 1, 476 K. K., o ile dotyczą ojca lub matki, 505, 506, 507 cz. 1, 513 cz. 2, 514, 515 cz. 2 i 3 K. K., o ile dotyczą osób ponad lat 14-cie, 517, 520 cz. 1, 521, 541, 542 K. K., mogą być wszczęte tylko wskutek skargi pokrzywdzonego, a jeżeli jest nieletnim lub bezwłasnowolnym — wskutek skargi rodziców lub opiekunów. Dalsze dochodzenie odbywa się z urzędu.

- Art. 7. W ustawie postępowania karnego wprowadza się zmiany redakcyjne, wynikłe z dokonanej zmiany nazw, warunków ustroju i właściwości urzędów oraz instytucji w Królestwie Polskim.
- Art. 8. Niżej wyszczególnione artykuły ustawy postępowania karnego otrzymują brzmienie następujące:

5. Artykuł 4 nie ma zastosowania do spraw wymienionych w art. 2¹. Popieranie oskarżenia w tych sprawach należy wyłącznie do osób pokrzywdzonych.

44. Pełnomocnikami w sprawach karnych mogą być, oprócz adwokatów przysięgłych, ich pomocników oraz obrońców prywatnych, również i inne osoby, którym prawo nie zabrania prowadzenia cudzych spraw (art. 45 U. P. C.). Osoby tej ostatniej kategorii mogą być jednak niedopuszczone do stawania w sprawie, jeżeli sąd uzna, że trudnią się zawodowo prowadzeniem spraw i że działalność ich jest

- szkodliwa dla wymiaru sprawiedliwości. Sąd, na wniosek zainteresowanej strony, winien sprawę odroczyć. Skarga na niedopuszczenie do stawania w sprawie nie wstrzymuje biegu sprawy. Podpis na plenipotencji, udzielonej nieadwokatowi, winien być należycie poświadczony.
105. Oględzin, sprawdzeń, rewizji i sekwestracji dokonywa sąd pokoju w komplecie, lub deleguje w tym celu jednego ze swych członków.
190. Skazani na areszt odbywają karę w pomieszczeniach, na ten cel przeznaczonych.
250. O każdym zdarzeniu, zawierającym cechy przestępstwa, policja, względnie milicja, niezwłocznie, najpóźniej zaś w ciągu doby od chwili otrzymania o tym wiadomości, komunikuje prokuratorowi lub podprokuratorowi; w wypadkach zbrodni lub występku, pociągającego za sobą dom poprawy, także i sędziemu śledczemu.
- Uwaga.* O każdym przestępstwie, co do którego pada podejrzenie na ucznia lub słuchacza zakładu naukowego, policja, względnie milicja, zawiadamia kierownika tegoż zakładu.
283. Sędzia śledczy, po zaarrestowaniu oskarżonego, niezwłocznie zawiadamia o powodach tego zarządzenia najbliższego prokuratora lub podprokuratora, który może zażądać, aby sędzia śledczy zastosował środek łagodniejszy.
- 303¹. W sprawach z oskarżenia prywatnego (art. 2¹) sędzia śledczy przedewszystkiem wzywa strony w celu pojednania ich i, w razie jeżeli pojednanie nastąpi, kieruje sprawę na umorzenie.
- Niestawiennictwo oskarżonego uważa się za odmowę pojednania. Niestawiennictwo oskarżyciela skutkuje umorzenie sprawy, jeżeli oskarżyciel po otrzymaniu wezwania nie przyśle zawiadomienia na piśmie, że nie jest skłonny do zgody.
355. Badanie poczytalności odbywa się w obecności sądu przez specjalistę lub specjalistów, wskazanych przez władze lekarskie.
- Uwaga do art. 431.* O zaarrestowaniu ucznia lub słuchacza zakładu naukowego sędzia śledczy niezwłocznie zawiadamia kierownika tegoż zakładu.
487. Jeżeli sąd uzna, że urzędnicy policji, milicji, urzędów gminnych lub wiejskich przy wykonywaniu zleconych im obowiązków, dotyczących śledztwa wstępnego, dopuścili się poważnych wykroczeń lub nadużyć, to zwraca sprawę prokuratorowi, względnie władzy odpowiedzialnej, w celu wszczęcia przeciwko nim sprawy karnej.
522. Jeżeli w jakiegokolwiek sprawie lub sprawach, będących w ścisłym ze sobą związku, prokurator uzna, że jeden z oskarżonych lub jakiegokolwiek jego czyn ulega sądzeniu, a inny oskarżony lub inny czyn tegoż oskarżonego nie

- ulega sądzeniu, to akt oskarżenia i wniosek co do pozostałych przedmiotów składa sądowi okręgowemu.
523. Akt oskarżenia, bądź wniosek o umorzenie lub zawieszenie postępowania karnego, prokurator składa sądowi okręgowemu.
527. Sąd, po otrzymaniu aktu oskarżenia w sprawie o zbrodnię lub występki, pociągający za sobą dom poprawy, winien na posiedzeniu gospodarczym (art. 547) rozważyć: czy inkryminowany czyn zawiera cechy danego przestępstwa, czy sprawa ulega rozpoznaniu sądu i czy została skierowana w trybie właściwym.
- Sąd ustali, czy są dostateczne dane do zarządzenia rozprawy głównej i poweźmie decyzję o otwarciu rozprawy głównej. Prokuratorowi służy prawo zaskarżenia decyzji sądu w terminie 3 dniowym. Podstawą skargi oskarżonego, która winna być złożona w przeciągu dni trzech od daty zawiadomienia go o decyzji sądu, może być tylko zarzut braku cech przestępstwa, niewłaściwości sądu lub niewłaściwego skierowania sprawy. Skarga oskarżonego winna być podpisana przez adwokata przysięgłego.
537. Jeżeli sąd apelacyjny zmieni akt oskarżenia lub skargę oskarżyciela prywatnego, decyzja sądu winna być tak zrehabilitowana, żeby w zupełności zastępowała akt oskarżenia lub skargę.
538. W wypadkach, wskazanych w art. 528 i 529¹, sąd apelacyjny, jeśli uzna, że winien być nadany bieg sprawie, wydaje decyzję, która zastępuje akt oskarżenia.
544. W sprawach o zbrodnię lub występki, pociągające za sobą dom poprawy, przewód sądowy winno zawsze poprzedzać śledztwo wstępne.
546. W sprawach o wykroczenia lub występki, pociągających za sobą więzienie, dochodzonych z prywatnego oskarżenia (art. 2¹), sąd może przystąpić do rozpoznania sprawy bez śledztwa wstępnego. W sprawach tego rodzaju sąd jeszcze przed rozprawą główną może wezwać strony w celu ich pojednania, lub też, jeżeli strony mieszkają poza miejscem urzędowania sądu, zlecić to właściwemu sędziemu pokoju. W razie niestawiennictwa stron ma zastosowanie art. 303¹.
581. Podsądnych, ich obrońców, oskarżycieli prywatnych, powodów cywilnych, świadków, biegłych oraz wszystkie osoby, wzywane do rozprawy głównej, powołuje się do sądu przez wezwania, przepisane dla osób, wzywanych do śledztwa wstępnego (art. 377—386).
618. W wypadkach, przewidzianych w art. 617, przewodniczącemu służy prawo względem wszystkich osób obecnych na posiedzeniu sądu, nie stosujących się do jego rozporządzeń, lub zakłócających bieg rozpraw, wymierzania następujących kar porządkowych:

- 1) upomnienia,
- 2) wydalenia z sali posiedzeń,
- 3) grzywny do pięćdziesięciu marek polskich,
- 4) aresztu w gmachu sądu do 24 godzin.

Względem zaś adwokatów, przewodniczącemu służy prawo zastosowania tylko: upomnienia lub wydalenia z sali po uprzednim upomnieniu.

Adwokat, dotknięty zarządzeniem powyższym, może skarżyć je w terminie siedmiodniowym. Skarga nie wstrzymuje biegu sprawy.

1080. Powody prawne (art. 297) do wszczęcia spraw o przestępstwa służbowe sędziów śledczych, sędziów pokoju i sędziów okręgowych będą komunikowane sądowi apelacyjnemu, który niezwłocznie deleguje jednego ze swych sędziów w celu przeprowadzenia śledztwa. Ten sam przepis będzie stosowany przez Sąd Najwyższy w sprawach o przestępstwa służbowe sędziów sądu apelacyjnego i Najwyższego.

Umorzenie sprawy lub jej sądenie należy w pierwszej instancji do sądu, który delegował sędziego do prowadzenia śledztwa, w drodze zaś apelacji do Sądu Najwyższego, względnie Sądu Najwyższego w Izbach połączonych. Skargi kasacyjne nie są dopuszczane.

W razie niezgodzenia się sądu przy rozpoznaniu aktu oskarżenia lub decyzji o umorzeniu z opinią prokuratora lub żądania oskarżonego (art. 527, 528), sprawa przejdzie do Sądu Najwyższego, względnie do Sądu Najwyższego w Izbach połączonych, przyczym będzie zastosowany przepis art. 538 i 539.

- Art. 9. Uchyła się następujące artykuły ustawy postępowania karnego: uwagi do art. 1, 23¹, 33 (z uwagami), 33¹, 33², 34, 34¹, uwagi do art. 36, 39¹, 39², 40, uwagę do art. 47, art. 48¹, 53¹, 56¹, uwagę do art. 65, art. 77², 98, 106, 107 (z uwagą), 124 (z uwagą), uwagę do art. 187, uwagę do art. 190, 200 (z uwagą), 201, 201¹, (z uwagami), 201², 202, 203, 204, (z uwagą), 204¹, 205¹, 205², 216, 218—227 (włącznie), 233¹, 233², 238, 238¹, 243 (z uwagą), 244, 245, uwagę do art. 261, art. 261¹—261¹³, uwagę do art. 272, art. 288¹, uwagę do art. 326, art. 339, uwagę do art. 355, art. 362 (z uwagą), uwagę do art. 363, art. 416², 420¹, uwagę do art. 433, uwagę do art. 442, art. 488, 488¹—488², 529, 530—532, 534—536, 540, 549, 550—553, uwagę I do art. 581, art. 588, 614—616, ust. 1, 2 i 5, art. 620², 621¹, uwagę do art. 642, art. 645¹—677, 713, 713¹, 738, 743, 746, 774 (z uwagą), 801—828 (z uwagami), ust. 3 art. 836, art. 838, ust. 1 art. 910, art. 915, 916^{1.2.3}, uwagę do art. 918, art. 925¹, 945, 946, 951, 953, ust. 3 art. 959, art. 961, ust. 8 art. 963, art. 965, 969, 971—973, uwagę do art. 979, art. 979¹, uwagę do art. 985, art. 986¹, 988, 991, 992, 1000—1010¹, 1016¹, 1024—1027, 1030—1067, 1070—1079, 1081—1487.

III. Postępowanie w sprawach niezakończonych.

- Art. 10. Przy rozpoznawaniu spraw, przeniesionych z sądów okupacyjnych lub byłych sądów rosyjskich, pozostają w swej mocy

wszystkie już dokonane czynności sądowe oraz zapadłe decyzje i wyroki sądu okupacyjnego lub byłego sądu rosyjskiego.

- Art. 11. Do wyroków prawomocnych sądów okupacyjnych i byłych sądów rosyjskich stosuje się przepisy ustawy postępowania karnego o wykonaniu wyroków.

Tekst powyższy został uchwalony przez Tymczasową Radę Stanu Królestwa Polskiego na posiedzeniu dnia 18-go lipca 1917 roku.

Wicemarszałek Koronny:

Józef Mikulowski-Pomorski.

Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości:

Stanisław Bukowiecki.

Referent:

D-r Emil Stanisław Rappaport.

5.

PRZEPISY PRZECHODNIE

do ustawy postępowania cywilnego.

- Art. 1. Wraz z wprowadzeniem w Królestwie Polskim na obszarze General-Gubernatorstw: Warszawskiego i Lubelskiego ustroju polskiego sądownictwa państwowego stosowana będzie tymczasowo rosyjska ustawa postępowania cywilnego (wyd. z roku 1914) w zakresie, w jakim obowiązywała w Królestwie przed okupacją, z poniższymi zmianami i uzupełnieniami.

I. Właściwość sądów cywilnych.

- Art. 2. Rozpoznaniu sądów pokoju ulegają:
1. w sprawach cywilnych, mających za przedmiot spory majątkowo-prawne:
 - a) sprawy, których przedmiot nie przenosi tysiąca marek polskich;
 - b) sprawy o przywrócenie utraconego lub zakłóconego posiadania oraz używania służebności, jeżeli od chwili utraty lub zakłócenia nie upłynął rok jeden;
 - c) żądania zabezpieczenia dowodów, w sprawach jeszcze nie wytoczonych, bez ograniczenia sumy, jeżeli przedsięwzięcie środków zabezpieczenia dowodów nie cierpi zwłoki (art. 82⁴ ust. post. cyw.);
 - d) sprawy działowe, dotyczące drobnej własności ziemskiej poza obrębem miast, o ile majątek, działom ulegający, nie przenosi jednej włóki (30 polskich morgów) ziemi i niema tam innych budynków, oprócz niezbędnych w zwykłym go-

spodarstwie, a wartość ruchomości nie przenosi trzech tysięcy marek polskich;

2. wszelkie sprawy sądownictwa niespornego, które dotychczas należały do sądów pokoju i gminnych.

Rozpoznaniu sądów pokoju, bez względu na wartość przedmiotu sporu, nie ulegają:

- a) sprawy o własność nieruchomości i o prawa rzeczowe, dotyczące nieruchomości, z wyjątkiem wymienionych w poprzednim ustępie (art. 2, ust. 1, punkt d);
- b) spory o przywileje, wynalazki i prawa autorskie;
- c) sprawy, w których biorą udział instytucje skarbowe (z wyjątkiem spraw o przywrócenie utraconego lub zakłóconego posiadania).

Art. 3. Rozpoznaniu sądów okręgowych ulegają następujące sprawy cywilne:

1. w pierwszej instancji: wszelkie sprawy zarówno sporne, jak i sądownictwa niespornego, dla których nie są właściwe sądy pokoju lub sądy specjalne (konsystorskie), jak również sprawy o zarządzenie nadzoru celem uniknięcia upadłości, tudzież zgłoszenia o wciągnięcie do rejestru firmowego (ksiąg jawności handlowej) i wogóle wszelkie funkcje, które na mocy rozporządzeń General-Gubernatora Warszawskiego ulegały rozpoznaniu c. n. sądów okręgowych.

2. w drugiej instancji: skargi apelacyjne i incydentalne na wyroki i decyzje sądów pokoju oraz wydziałów hipotecznych przy tychże sądach.

Apelacja nie służy w sprawach, w których suma sporu nie przenosi stu marek, z wyjątkiem spraw o należność za pracę lub służbę.

Art. 4. Rozpoznaniu sądów apelacyjnych ulegają sprawy z apelacji lub skarg incydentalnych na wyroki i decyzje sądów okręgowych, wydane w pierwszej instancji.

Art. 5. Sąd Najwyższy orzeka w sprawach, które przychodzą pod jego rozpoznanie wskutek skargi stron na ostateczne wyroki sądu okręgowego lub apelacyjnego w drodze kasacji, restytucji lub opozycji trzeciego.

Art. 6. Sprawy sporne, które na zasadzie przepisów dotychczasowych ulegały jurysdykcji komisarzy do spraw włościańskich, rozpoznawać będą sądy cywilne, stosownie do ich właściwości.

II. Zmiany i uzupełnienia Ustawy postępowania cywilnego.

Art. 7. Niezależnie od sporów, wymienionych w art. 1 ust. post. cyw., zakres jurysdykcji sądowej rozciąga się na spory o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego, gdy powód ma w tym interes prawny. Właściwym dla tych skarg będzie sąd, który ze względu na przedmiot byłby właściwy przy pogwałceniu prawa

spornego, a gdy wartość przedmiotu nie może być oszacowana, właściwym będzie sąd okręgowy.

Art. 8. Art. 1520 ust. post. cyw. w przedmiocie ceny powództwa o prawo własności majątku nieruchomości uchyla się z pozostawieniem w mocy art. 274 ust. post. cyw.

Art. 9. Sposób pobierania i wysokość opłat określają przepisy specjalne.

Art. 10. Względem osób obecnych na posiedzeniu sądu przewodniczący korzysta z władzy, służącej mu w myśl art. 618 ustawy postępowania karnego.

Art. 11. W razie nieobecności osoby duchownej w miejscu posiedzenia sądu, przewodniczący, przed przystąpieniem do przesłuchania świadka, odbierze od niego przysięgę według obrządku wyznania, do jakiego świadek należy. Przepis niniejszy ma zastosowanie do sądów wszelkiego stopnia. Art. 1498 ust. post. cyw. uchyla się.

Art. 12. Pełnomocnictwa dla adwokatów przysięgłych do prowadzenia spraw nie wymagają urzędowego poświadczenia, chyba, że strona przeciwna tego zażąda; w tym ostatnim wypadku odroczenie sprawy zależy od uznania sądu. Art. 48 i 250 ust. post. cyw. uchyla się.

Art. 13. Zanoszenie skarg, podań i zażaleń do Sądu Najwyższego, jak również obrona przed tym sądem — dopuszczalne będą wyłącznie za pośrednictwem adwokatów przysięgłych.

Obrona przed sądami apelacyjnymi dopuszczalną będzie wyłącznie za pośrednictwem adwokatów.

Art. 14. Instytucje, wymienione w art. 1612 i 1613 ust. post. cyw., występować będą w sądach Królewsko-Polskich za pośrednictwem osób, przez też instytucje umocowanych, z pośród swych urzędników lub adwokatów.

Art. 15. Wszelkie przewidziane przez ustawę postępowania cywilnego ogłoszenia i obwieszczenia publiczne zamieszczane być winny w dzienniku urzędowym Departamentu Sprawiedliwości (art. 58¹, 295, 1149 i 1682 ust. post. cyw.).

Art. 16. W sprawach przeciwko osobom, nieobecnym w kraju z powodu wypadków wojennych, sąd może bądź na żądanie, bądź z urzędu mianować dla nieobecnego do obrony praw w danej sprawie kuratora. Gdy sąd uzna zastępstwo strony, w kraju nieobecnej, przez kuratora za niedostateczne, postępowanie będzie zawieszona (art. 681 i 685 ust. post. cyw.).

Art. 17. Przy kontynuowaniu na żądanie jednej ze stron spraw, które toczyły się w byłych sądach rosyjskich i podczas okupacji nie otrzymały dalszego biegu, sądy Królewsko-Polskie co do wezwania stron będą się kierowały przepisami art. 275 i następnych ust. post. cyw.

Art. 18. W sprawach o nadanie aktom klauzuli egzekucyjnej, kierowanym do sądów pokoju, czynności przewidziane w art. 161¹ i następnych ust. post. cyw. wykonywa sędzia pokoju bez udziału ławników.

Art. 19. Nadanie aktom klauzuli egzekucyjnej nie jest dopuszczalne przeciwko spadkobiercom dłużnika. W razie śmierci dłużnika już po

- opatrzeniu aktu klauzulą egzekucyjną, egzekucję przeciwko jego spadkobiercom prowadzi się według zasad ogólnych.
- Art. 20. W przedmiocie nadzoru celem uniknięcia upadłości, od decyzji stanowczych sądu okręgowego służy odwołanie do sądu apelacyjnego według zasad ogólnych ust. post. cyw.
- Art. 21. Rozporządzenia ustawy postępowania cywilnego, dotyczące postępowania w sądach gminnych, w przedmiocie opieki (art. 1663—1665, 1668 i 1670) zostają uchylone.
Atrybucje, nadane w powołanych przepisach ławnikom, przechodzą na sędziów pokoju; atrybucje sądów gminnych — na sądy okręgowe; atrybucje zjazdów sędziów pokoju — na sąd apelacyjny.
- Art. 22. W sprawach działowych, dotyczących drobnej własności ziemskiej poza obrębem miast (art. 2, ust. 1, punkt *d*) stosowanie przepisu art. 827 kod. cyw., zależy od uznania sądu.
- Art. 23. Spory jurysdykcyjne pomiędzy sądami a władzami administracyjnymi (art. 237—244 ust. post. cyw.) i sprawy przeciwko urzędnikom (art. 1316—1330^b ust. post. cyw.) rozstrzyga właściwy sąd w zwykłym komplecie.
- Art. 24. Art. 1222 ust. post. cyw. w przedmiocie dystrybucji funduszków uchyla się z pozostawieniem w mocy art. 1597 ust. post. cyw.
- Art. 25. We wszystkich wypadkach, w których w ustawie postępowania cywilnego mowa jest o instytucjach, urzędnikach i urzędach, nie funkcjonujących obecnie w Królestwie Polskim, należy mieć na względzie odpowiadające tymże instytucje i urzędy.
- Art. 26. We wszystkich wypadkach, w których w ustawie postępowania cywilnego jest mowa o języku rosyjskim, należy wyraz: „rosyjski“ zastąpić wyrazem „polski“.

III. Postępowanie w sprawach niezakończonych.

- Art. 27. Sprawy cywilne, wszczęte w byłych sądach rosyjskich na obszarze Królestwa przed jego okupacją, jak również sprawy cywilne, wszczęte w sądach okupacyjnych i dotąd nie ukończone — będą rozpoznawane według przepisów ustawy postępowania cywilnego przez równorzędne im sądy Królewsko-Polskie, a mianowicie:
- sprawy, które się toczyły w sądach gminnych i pokoju — przez Królewsko-Polskie sądy pokoju;
 - sprawy, które się toczyły w zjazdach sędziów pokoju i w odpowiadających im instancjach apelacyjnych sądownictwa okupacyjnego — przez Królewsko-Polskie sądy okręgowe;
 - sprawy, które się toczyły w sądach okręgowych i trybunałach — przez Królewsko-Polskie sądy okręgowe;
 - sprawy, które się toczyły w sądzie handlowym warszawskim — przez Królewsko-Polski sąd okręgowy w Warszawie;
 - sprawy, które się toczyły w izbie sądowej warszawskiej, c. n. sądzie wyższym w Warszawie (Obergericht) i c. i k. sądzie ape-

lacyjnym w Lublinie — przez Królewsko-Polskie sądy apelacyjne;

- f) sprawy, które ulegały rozpoznaniu senatu rosyjskiego — przez Królewsko-Polski Sąd Najwyższy w Warszawie.
- Art. 28. Względem spraw, których akta znajdują się obecnie w Rosji, wydane będą przepisy oddzielne.
- Art. 29. Czynności procesowe, dokonane przez sądy okupacyjne pod rządem procedury niemieckiej, oceniane będą przez sądy Królewsko-Polskie, co do swej skuteczności, według przepisów tejże procedury.
- Art. 30. Sprawy, wszczęte w c. n. sądach okupacyjnych trybem postępowania napominawczego, przeniesione będą bądź z urzędu, bądź na żądanie jednej ze stron do drogi skargowej, gdy przed wejściem w moc niniejszych przepisów przechodnich nie nastąpiły warunki do wydania powodowi nakazu wykonawczego (§ 694 proc. niem.).
- Art. 31. Nakazy wykonawcze, wydane przez c. n. sądy okupacyjne, jak również przez Sądy Królewsko-Polskie na podstawie przeprowadzonego w tych pierwszych postępowania napominawczego — poczytują się za wyroki zaoczne, od których dłużnikowi służy opozycja lub apelacja według zasad ogólnych ustawy postępowania cywilnego.
- Art. 32. W sprawach, przeniesionych z c. n. sądów okupacyjnych, w których obrońca nie złożył pełnomocnictwa, przewodniczący sądu Królewsko-Polskiego, przed nadaniem sprawie dalszego biegu, wyznaczy termin do złożenia pełnomocnictwa, pod rygorem usunięcia obrońcy od udziału w sprawie.
- Art. 33. W sprawach, przeniesionych z c. n. sądów okupacyjnych, ekscepce, wymienione w art. 571 ust. post. cyw., skargi wzajemne i wątpliwość co do autentyczności dokumentów, do sprawy już złożonych — winny być zgłoszone najpóźniej na pierwszym posiedzeniu sądu Królewsko-Polskiego w danej sprawie.
- Art. 34. Postanowienia sądów okupacyjnych, zapadłe w postępowaniach nieskargowych, nieprzewidzianych przez ustawę postępowania cywilnego, na żądanie strony interesowanej mogą ulegać uchyleniu, lecz skutki uchylenia liczyć się będą od daty uchylenia. Jednakże zabezpieczenia i zarządzenia tymczasowe, mające charakter zabezpieczenia, pozostają w swej mocy, jeżeli w ciągu miesiąca od daty wejścia w moc niniejszych przepisów wytoczona będzie do właściwego sądu skarga główna.
- Art. 35. Do wyroków zaocznych, wydanych przez c. n. sądy okręgowe okupacyjne względem pozwanych, będzie mieć zastosowanie art. 735 ust. post. cyw.
- Art. 36. Moc art. 689 ust. post. cyw. nie rozciąga się na sprawy, w których postępowanie w c. n. sądach okupacyjnych uległo zawieszeniu na mocy §§ 239—248 proc. cyw. niem.

- Art. 37. Termin do założenia wszelkiego rodzaju skarg (nie wyłączając opozycji) na nieprawomocne wyroki i postanowienia sądów okupacyjnych służyć będzie miesięczny od daty wejścia w moc niniejszych przepisów przechodnich.
- Art. 38. Przeciwko wyrokom sądów okupacyjnych w sprawach, w których pozwany, wezwany przez obwieszczenia publiczne, nie stawał ani osobiście, ani przez pełnomocnika, służy opozycja na zasadzie przepisów ustawy postępowania cywilnego.
- Art. 39. Skargi apelacyjne od wyroków częściowych, wydanych przez c. n. sądy okupacyjne, rozpoznawane będą przez sądy Królewsko-Polskie łącznie z apelacją od wyroku końcowego w tejże sprawie, względnie po upływie terminu do zaskarżenia tegoż wyroku.
- Art. 40. Skargi apelacyjne od wyroków częściowych, zapadłych w ciągu dwu tygodni przed wejściem w moc niniejszych przepisów przechodnich, mogą być zanoszone łącznie z apelacją od wyroku końcowego.
- Art. 41. Likwidacja kosztów, przyznanych w wyroku sądu okupacyjnego na podstawie procedury cywilnej niemieckiej, będzie dopełniona na zasadzie przepisów tejże procedury.
- Art. 42. Czynności rozpoczęte przez komorników sądów okupacyjnych kontynuowane będą przez właściwych komorników przy Królewsko-Polskich sądach.
- Art. 43. W sprawach, które przed wejściem w moc niniejszych przepisów przechodnich strony poddały pod rozstrzygnięcie sądu polubownego, stosować należy art. 1367—1400 ust. post. cyw.

Tekst powyższy został uchwalony przez Tymczasową Radę Stanu Królestwa Polskiego na posiedzeniu dnia 18-go lipca 1917 roku

Wicemarszałek Koronny:

Józef Mikułowski-Pomorski.

Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości:

St. Bukowiecki.

Referent:

Stanisław Car.

6.

PRZEPISY PRZECHODNIE

do kodeksu karnego.

- Art. 1. Wraz z wprowadzeniem w Królestwie Polskim na obszarze General-Gubernatorstw: Warszawskiego i Lubelskiego polskiego sądownictwa państwowego stosowany będzie tymczasowo Kodeks Karny rosyjski z roku 1903 z poniższymi zmianami i uzupełnieniami.

- Art. 2. Art. 2 Kodeksu Karnego z roku 1903 zastępuje się przez następujące przepisy: kary wymierzane za przestępstwa są następujące:
1. kara śmierci,
 2. zamknięcie w ciężkim więzieniu,
 3. zamknięcie w twierdzy,
 4. zamknięcie w więzieniu,
 5. osadzenie w areszcie, i
 6. grzywna.

Zarząd więzienny mocen będzie zatrudnić osoby, prawomocnie skazane na karę ciężkiego więzienia przy robotach użyteczności publicznej.

- Art. 3. Gdy w Kodeksie Karnym przestępstwa zagrożone są karą zesłania do ciężkich robót bezterminowych, wymierzana będzie kara zamknięcia bezterminowego w ciężkim więzieniu; gdy przestępstwa zagrożone są karą zesłania do robót ciężkich terminowych lub zesłania na osiedlenie, wyznaczana będzie kara zamknięcia terminowego w ciężkim więzieniu; gdy zaś przewidziana jest za przestępstwa kara zamknięcia w domu poprawy, wymierzana będzie kara zamknięcia w więzieniu na czas od roku jednego i miesiący sześciu do lat sześciu.

Kara zamknięcia terminowego w ciężkim więzieniu wyznaczana będzie najwyżej na lat piętnaście, a najmniej na rok jeden.

W wypadkach, gdy Kodeks Karny powołuje się na kary, zniesione tym artykułem, przepisy niniejsze będą stosowane do tych kar, które zastępują kary zniesione. Gdy w rozporządzeniach poza Kodeksem Karnym przestępstwo zagrożone jest karą zamknięcia w więzieniu bez oznaczenia jakiegokolwiek terminu, wymierzana będzie kara od dwu tygodni do lat sześciu.

Grzywna wpływać będzie do kasy Królewsko-Polskiego zarządu wymiaru sprawiedliwości. W wypadkach skazania na grzywnę, ruble winny być zamienione na odpowiednik monety obowiązującej.

- Art. 4. Uchyla się następujące artykuły Kodeksu Karnego: 5, 7, 8, 11, 15—18, ust. 3 dodatku do uwagi 2 do art. 19, uwaga 2 do art. 20, uwaga do art. 21, 23, 29, ust. 2 i 3 art. 34 i uwaga 1 do art. 34, ust. 3 art. 35, 57, 58, ostatni ustęp art. 68, 72, 83—85, 89—96, 98—119, ust. ostatni art. 124, 163, 164, ust. 2 art. 166, ust. 3 art. 168, ust. 4 art. 173, 175, 179—194, 240, 252—254, 259—261, ust. 2 art. 268, ostatni ustęp art. 335, 337—339, 345, 354, 355, 370, 372, 380, 389, 390, 392—395, 447, 449, 480, 492, 493, ust. 2 art. 643, ustęp ostatni art. 644, ustęp ostatni art. 645, ustęp ostatni art. 652, 684.

- Art. 5. Po art. 1 K. K. zamieszczony będzie art. 1-a w brzmieniu następującym:
Art. 1-a. Przepisy części pierwszej Kodeksu będą miały zastosowanie również do przestępstw, przewidzianych w ustawach specjalnych.

Art. 6. Po art. 32 K. K. zamieszczony będzie art. 32-a w brzmieniu następującym:

Art. 32-a. Gdy przestępstwo spełnione zostało w celu zysku, sąd może wymierzyć obok kary pozbawienia wolności za zbrodnię lub występki grzywnę do wysokości 5000 rb.; gdyby grzywna nie mogła być ściągnięta, zamiast niej należy powiększyć wymierzoną karę pozbawienia wolności. Powiększona w ten sposób kara nie może jednak przekraczać najwyższego jej zakresu, przewidzianego w ustawie za dane przestępstwo.

Art. 7. Do ust. 1 art. 36 K. K. po wyrazach: „ulegną one zniszczeniu, lub przekazaniu na rzecz skarbu”, należy dodać:

„jeżeli należą do sprawcy lub uczestnika”.

Art. 8. Ust. 2 art. 53 K. K. będzie brzmiał, jak następuje:

„Przy złagodzeniu kary za zbrodnię, przewidziane w art. 126, 129, 130, karę ciężkich robót można zamienić jedynie na zamknięcie w twierdzy na termin nie krótszy, jak półtora roku”.

Art. 9. Po art. 53 K. K. zamieszczony będzie art. 53-a w brzmieniu następującym:

Art. 53-a. W wypadkach mniejszej wagi, sąd mocen jest złagodzić karę według własnego uznania, obniżając ją aż do dowolnego zakresu pozbawienia wolności lub grzywny. Za wypadek mniejszej wagi poczytuje się ten, gdy przeciwne prawu skutki czynu będą małoważne, a zła wola sprawcy nieznaczna i gdy sprawca wobec okoliczności sprawy może zasługiwać na przebaczenie, zastosowanie zaś kary, przewidzianej w ustawie, byłoby zbyt surowe.

Art. 10. Art. 55 K. K. będzie brzmiał, jak następuje:

Nieletni od lat 10 do 17, którym popełnione przestępstwo poczytane będzie za winę, będą podlegali następującym przepisom:

1. Zamiast kary śmierci i ciężkich robót bezterminowych, stosuje się zamknięcie w więzieniu na czas od lat 8 do 12-u. Zamiast robót ciężkich terminowych, zesłania na osiedlenie i domu poprawy— zamknięcie w więzieniu na czas od lat 3 do 8-u. Kary te ulegają złagodzeniu zgodnie z art. 53 K. K.
2. Gdy przestępstwo jest głównie wynikiem wadliwego wychowania, lub gdy można przypuszczać, że należałoby użyć środków przyzwyczajania sprawcy do życia, odpowiadającego wymaganiom prawa, sąd może zarządzić umieszczenie nieletniego w zakładzie wychowawczo-poprawczym.

W tym wypadku w wyroku należy określić wymiar kary pozbawienia wolności, która ma być zastąpiona przez oddanie do zakładu. Gdy po umieszczeniu w zakładzie wychowawczo-poprawczym, środki wychowawcze okażą się bezskutecznymi,

zarząd więzienny, po wysłuchaniu wniosków kierownika zakładu i w porozumieniu z prokuratorem Królewsko-Polskiego sądu okręgowego, może zarządzić przeniesienie nieletniego do więzienia w celu wykonania kary pozbawienia wolności, orzeczonej przez sąd. Czas, spędzony w zakładzie wychowawczo-poprawczym, nie będzie zaliczony w poczet kary pozbawienia wolności

3. W wypadkach mniejszej wagi może być wyrzeczona nagana.
4. Nieletni, umieszczeni w zakładach wychowawczo-poprawczych, nie mogą pozostawać w nich dłużej, jak do ukończenia lat 21.

Pozatym zarząd więzienny w porozumieniu z prokuratorem Królewsko-Polskiego sądu okręgowego, rozstrzyga w przedmiocie czasokresu pozostawienia w zakładzie, zależnie od skuteczności środków wychowawczych i doniosłości przestępstwa.

5. Nieletni, skazani na zamknięcie w więzieniu i osadzenie w areszcie, odbędą te kary w zakładach lub oddziałach, wyłącznie dla nich przeznaczonych.

Art. 11. Ustęp 1-szy art. 63 K. K. będzie brzmiał, jak następuje:

Przy łączeniu i zaliczaniu kar, sześć miesięcy ciężkiego więzienia równa się jednemu rokowi zamknięcia w więzieniu, dwum latom zamknięcia w twierdzy lub czterem latom aresztu.

Art. 12. W brzmieniu art. 71 K. K. ulegają wykreśleniu wyrazy:

„... lub wykonanie wyroku”.

Art. 13. Art. 138 K. K. brzmieć będzie, jak następuje:

Kto wykroczy przeciw rozporządzeniu obowiązującemu, będzie karany, o ile kara za to wykroczenie nie jest oznaczona przez ustawę lub rozporządzenie, grzywną do 2000 rb. lub aresztem.

Art. 14. Art. 139 K. K. brzmieć będzie, jak następuje:

Kto wykroczy przeciw zarządzeniom prawnym lub sprzeciwi się żądaniu prawnemu urzędnika lub władzy, będzie karany, o ile kara za to wykroczenie nie jest oznaczona przez ustawę lub rozporządzenie, grzywną do 2000 rb. lub aresztem.

Przy stosowaniu niniejszego artykułu uważani będą za urzędników:

- a) kierownicy pociągu,
- b) kapitan parowca lub innego statku,
- c) wszystkie osoby, którym powierzono służbową opiekę nad bezpieczeństwem komunikacji lądowej i wodnej.

Art. 15. Za zbrodnię, zagrożone karą w art. 453, 454, 455, 456, 467, 472, 555, 562, 563, 564, 584, 589, 590, winna być orzeczona kara zamknięcia w ciężkim więzieniu, terminowa lub bezterminowa; przepis ten nie ubliża przepisom ogólnym o okolicznościach łagodzą-

cych. Może być jednak wyrzeczona w powyższych wypadkach, kara śmierci, jeżeli kary tej wymagać będą wyjątkowe warunki danego wypadku.

Art. 16. Ustępy 1 i 2 artykułu 524 K. K. będą brzmiały, jak następuje:

Winny stręczenia do nierządu z osobą płci żeńskiej, nie mającą jeszcze 21 lat, ulegnie karze zamknięcia w więzieniu.

Jeżeli zaś winny zajmował się stręczeniem żony, córki lub osoby, pozostającej pod jego władzą lub opieką, lub osób, z którymi obcowanie płciowe jest karane według art. 518—523 K. K., ulegnie karze zamknięcia w domu poprawy.

Art. 17. Przepis ustępu 1-go art. 527 K. K. zastąpiony będzie przez przepisy następujące:

Mężczyzna winny osiągnięcia dla siebie całkowitego lub częściowego utrzymania od kobiety, uprawiającej nierząd zawodowo, przez wyzysk jej zarobkowania niemoralnego, lub winny udzielania takiej kobiecie nałogowo, albo dla osiągnięcia własnej korzyści, ochrony przy uprawianiu nierządu, winny udzielania jej poparcia w jakikolwiek sposób—ulegnie karze zamknięcia w więzieniu na czas nie krótszy od miesiąca jednego lub zamknięcia w domu poprawy. Gdy winny jest mężem takiej kobiety, gdy skłonił ją gwałtem lub groźbą do uprawiania nierządu, ulegnie karze zamknięcia w domu poprawy.

Art. 18. Do art. 571 K. K. dołączone będą następujące wyrazy:

Termin do zawiadomienia o przedmiotach znalezionych, wskazanych pod liczbą jeden, będzie dwutygodniowy, a o przedmiotach, wskazanych pod liczbą 2, — 7-o dniowy. Zawiadomić należy miejscową władzę policyjną.

Art. 19. Gdy względem osoby, która nigdy nie była skazaną na jakąkolwiek karę pozbawienia wolności za zbrodnię lub występki, wyrzeczona będzie kara zamknięcia w więzieniu lub osadzenia w areszcie, nie przekraczająca miesięcy sześciu, sąd mocen jest zarządzić w wyroku zawieszenie wykonania kary na czasokres oznaczony, by dać skazanemu możliwość zasłużenia na odpuszczenie kary przez dobre sprawowanie się.

Przy zbrodni lub występkach czasokres będzie najmniej dwuletni, a najwyżej pięcioletni; przy wykroczeniach zaś—najmniej jednoroczny, a najwyżej dwuletni.

Art. 20. Zawieszenie kary będzie dopuszczalne tylko, gdy sprawca zasługuje na szczególne względy wobec okoliczności czynu i swego życia poprzedniego i gdy spodziewać się można, że się będzie w przyszłości dobrze sprawował. Przy orzeczeniu należy brać pod uwagę również pobudki czynu, czas, który upłynął od jego popełnienia i sprawowanie się winnego po dokonaniu czynu, a zwłaszcza czy starał się naprawić wyrządzoną krzywdę.

Zawieszenie kary winno być głównie stosowane do skazanych nieletnich, może jednak być udzielane również skazanym dorosłym.

Art. 21. Jeżeli skazany ponownie ukarany będzie w ciągu powyższego czasokresu pozbawieniem wolności za zbrodnię lub umyślny występki, zawieszenie wykonania kary będzie uchylone z chwilą uprawomocnienia się nowego wyroku.

Gdy wyrzeczona będzie inna kara, lub gdy skazanie nastąpi za inne przestępstwo, albo gdy nowy czyn będzie tak mało ważny, że nie wyklucza dobrego sprawowania się w przyszłości, sąd rozstrzygnie, czy zawieszenie ma być uchylone. Gdyby skazany w czasie trwania zawieszenia źle się sprawował, sąd, który wyda wyrok w sprawie, zarządzi wykonanie kary zawieszony, chociażby nie wyrzeczono kary ponownej. Jeżeli na mocy przepisów powyższych kara nie została wykonana, będzie ona uważana za umorzoną z chwilą upływu terminu.

Art. 22. Przepisy art. 19 i 21 przepisów niniejszych będą stosowane do kary zamknięcia w więzieniu lub osadzenia w areszcie, gdy kary te zostały wyrzeczone w miejsce grzywny, która nie może być ściągnięta; sąd rozstrzygnie jednak w przedmiocie zawieszenia dopiero wtedy, gdy już ustalone będzie, że należy wykonać karę, zastępującą grzywnę.

Art. 23. Jeżeli kradzież lub przywłaszczenie, dotyczące przedmiotu nieznacznej wartości, zostały spełnione z nędzy, sprawca może być uwolniony od kary

Art. 24. Skazani na karę dłuższą pozbawienia wolności, mogą być tymczasowo uwolnieni z zamknięcia, gdy odbyli dwie trzecie, a co najmniej rok jeden wyrzeczony kary.

Jeżeli zaliczono zaaresztowanie, za wyznaczoną karę uważać należy tę, którą skazany winien jeszcze odbyć po wyroku.

Uwolnienie tymczasowe będzie dopuszczalne jedynie, gdy więzień w czasie odbycia kary dobrze się sprawował i gdy, wobec dawniejszego jego życia i innych stosunków osobistych, spodziewać się można dalszego dobrego prowadzenia się, oraz gdy jest mu zapewniona dostateczna i stała sposobność do pracy, dostarczającej utrzymania, lub gdy ustalono, że ktoś dbać będzie o to, aby uwolniony miał schronienie i utrzymanie.

Art. 25. Uwolnienie tymczasowe może być cofnięte, gdy uwolniony źle się prowadzi, lub gdy jego postępowanie sprzeciwia się zobowiązaniom, jakie włożono na niego przy uwolnieniu.

W razie cofnięcia, nie będzie zaliczony w poczet wyrzeczony kary czas, jaki upłynął od uwolnienia tymczasowego do ponownego zamknięcia.

Skoro od chwili uwolnienia tymczasowego upłynęły dwa lata lub czasokres równy reszcie kary, jeszcze nie odbytej, wynoszącej więcej niż dwa lata i uwolnienie nie zostało cofnięte, to kara będzie uważana za umorzoną.

Art. 26. Tymczasowo uwolniony może być oddany na czas próby (ustęp 3, art. 24 przepisów niniejszych) pod nadzór przedstawiciela towarzystwa opieki lub innej odpowiedniej osoby, która oświadczy gotowość podjęcia się tego obowiązku.

- Art. 27. Właściwy sąd okręgowy rozstrzyga w przedmiocie uwolnienia tymczasowego i cofnięcia go, wysłuchawszy w pierwszym wypadku wniosków zarządu więziennego. Władza policyjna miejsca pobytu może zarządzić tymczasowe zatrzymanie uwolnionego z poważnych względów dobra publicznego, winna jednak zażądać natychmiast decyzji w przedmiocie cofnięcia; cofnięcie będzie uważane za dokonane w dniu zatrzymania.
- Art. 28. W K. K. wprowadza się zmiany redakcyjne, wynikłe z dokonanej zmiany nazw, warunków ustroju i właściwości urzędów oraz instytucji w Królestwie Polskim.

Tekst powyższy został uchwalony przez Tymczasową Radę Stanu Królestwa Polskiego na posiedzeniu dnia 7-go sierpnia 1917 roku.

Wicemarszałek Koronny:

Józef Mikulowski-Pomorski.

Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości:

St. Bukowiecki.

Referent:

Dr. Emil Stanisław Rappaport.

7.

PRZEPISY TYMCZASOWE

o kosztach sądowych.

DZIAŁ I.

O kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Oddział I.

Przepisy ogólne.

- Art. 1. W miejscach odpowiednich artykułów rosyjskiej ustawy postępowania cywilnego (wyd. r. 1914), a w szczególności w miejsce rozdziału XV księgi I (art. 200—201), działu IV księgi II (art. 839—890), art. 116⁶ w części, dotyczącej opłaty wpisu sądowego i opłaty arkuszonej, art. 161¹², 1510 oraz art. 190 i 800 z wyjątkiem pierwszego ich ustępu—obowiązują przepisy następujące.
- Art. 2. Koszta sądowe w sprawach cywilnych są:
- 1) wpis,
 - 2) opłata od podań,
 - 3) opłata kancelaryjna,
 - 4) koszta postępowania w sprawie.

- Art. 3. Opłaty stemplowe przy postępowaniu sądowym pobierane nie będą. Dokumenty, składane przez strony w postępowaniu sądowym, podlegać będą opłacie stemplowej tylko wówczas, gdyby tejsze opłacie podlegały i bez korzystania z nich w tym postępowaniu.
- Art. 4. Nieuiszczenie kosztów sądowych pociągnie za sobą skutki, przewidziane w ustawie postępowania cywilnego.

Oddział II.

O wpisie.

- Art. 5. Wpis jest dwojaki:
- 1) stosunkowy i
 - 2) stały.
- Art. 6. Wpis stosunkowy dzieli się na:
- 1) główny i
 - 2) dodatkowy.
- Art. 7. Wpis stosunkowy główny pobierany będzie w ilości 2⁰/₀ od wartości: każdego powództwa głównego, powództwa wzajemnego, zawierającej samodzielne żądanie interwencji osób trzecich, opozycji przeciwko wyrokowi zaocznemu, skargi apelacyjnej, skarg o uchylenie wyroków (art. 185 i 792 ust. post. cyw.) i sporów, wynikłych w postępowaniu działowym, wprowadzonym w drodze incydentalnej.
- Art. 8. Od podań o nadanie aktom klauzuli egzekucyjnej (art. 161⁶ ust. post. cyw.) wpis główny pobierany będzie w ilości 1⁰/₀ poszukiwanej sumy.
- Art. 9. Wpis stosunkowy dodatkowy, w ilości jednej czwartej wpisu głównego, pobierany będzie od interwencji, nie zawierającej samodzielnego żądania, od przypozwania do sprawy osób trzecich, tudzież od skarg incydentalnych, zakładanych oddzielnie od apelacji w przedmiotach: sporu jurysdykcyjnego (art. 239, ust. post. cyw.), przyjęcia lub odrzucenia ekscypcji, zabezpieczenia powództwa, dopuszczenia lub odrzucenia interwencji osób trzecich, rygoru tymczasowego wykonania, oraz nadania aktom klauzuli egzekucyjnej (art. 161¹⁴ i ust. 2 art. 365¹ ust. post. cyw.).
- Art. 10. Jeżeli wartość powództwa lub jego części w chwili wytoczenia nie da się ściśle określić, lub wogóle oszacowaniu na pieniądze nie ulega, wpis główny od nieokreślonej części powództwa oznaczy początkowo przewodniczący sądu w ilości od 1 do 50 marek w sądach pokoju i od 5 do 1500 marek w sądach okręgowych. O oznaczeniu ilości przypadającego do uiszczenia wpisu sąd zawiadomi powoda, któremu służyć będzie prawo odwołania się do kompletu sądującego w terminie 7-o dniowym. Bieg sprawie nadany będzie dopiero po uiszczeniu wpisu. Ostateczna suma przypadających od stron wpisów określona będzie przez sąd przy

wydaniu decyzji lub wyroku, przyczem zaliczone będą pierwsiastkowo uiszczone wpisy.

- Art. 11. Przy pobieraniu wpisów od opozycji przeciwko wyrokowi zaocznemu, od skargi apelacyjnej, od skarg o uchylenie wyroków i od skarg incydentalnych — za podstawę do obliczenia przyjęta będzie nie początkowa wartość powództwa, lecz wartość przedmiotu sporu.
- Art. 12. Jeżeli suma wpisu głównego lub dodatkowego w fenigach nie dzieli się przez 10, powinna być zaokrąglona do najbliższego wyższego dziesiątka fenigów.
- Art. 13. Suma wpisu głównego lub dodatkowego w żadnym wypadku nie może wynosić mniej, aniżeli 50 fenigów. Od skarg zaś o uchylenie wyroków suma wpisu głównego lub dodatkowego nie może wynosić mniej, aniżeli 20 marek.
- Art. 14. Jeżeli strony zawrą układ pojednawczy przed wydaniem wyroku, będzie im zwrócona połowa wpisów, uiszczonych przez nie za tę instancję, w której układ był zawarty.
- Art. 15. Wpis stały pobierany będzie:
- 1) w ilości 5 marek:
 - od sprostowania aktów stanu cywilnego,
 - od upoważnienia kobiet zamężnych,
 - od uznania dzieci naturalnych,
 - od zwołania rady familijnej,
 - od przyjęcia opieki dobrowolnej,
 - od nakazania opieczetowania majątku spadkowego, zdjęcia pieczęci i sporządzenia spisu inwentarza,
 - od przyjęcia spadku z dobrodziejstwem inwentarza, zrzeczenia się spadku i zrzeczenia się przez żonę wspólności majątkowej,
 - od sądowego odstąpienia majątku na rzecz wierzycieli,
 - od postępowania wykonawczego,
 - od skarg na czynności komorników i notariuszów,—oraz wogóle
 - od każdego podania, rozpoczynającego postępowanie sądowe, nie podlegające opłacie wpisu stosunkowego lub opłacie wpisu stałego w ilości 20 marek.
 - 2) w ilości 20 marek:
 - od usamowolnienia nieletnich,
 - od przysposobienia,
 - od uznania osób za zaginione lub znikłe,
 - od pozbawienia własnej woli,
 - od wyznaczenia doradcy sądowego,
 - od wprowadzenia w posiadanie spadku,
 - od uznania spadku za wakujący lub bezdziedziczny,
 - od sporządzenia protokołu przedstawienia, otwarcia i stanu testamentu,
 - od działań, prowadzonych w drodze incydentalnej,
 - od wykonania i unieważnienia wyroku sądu polubownego,

od zabezpieczenia dowodów,
od rozciągnięcia nadzoru celem uniknięcia upadłości, i
od zatwierdzenia uchwał rady familijnej przez sąd.

- Art. 16. Wpis stały w tej samej ilości (5 lub 20 marek) pobierany będzie od skarg incydentalnych w przedmiotach, wymienionych w poprzednim (15) artykule, a od skarg o uchylenie wyroków w tychże przedmiotach wpis we wszystkich wypadkach wynosić będzie 20 marek.
- Art. 17. Wpisy opłacane będą przy złożeniu podania, rozpoczynającego postępowanie, stanowiące podstawę do pobrania wpisu, oprócz wypadków, przewidzianych w art. 10 niniejszej ustawy.
- Art. 18. W razie zwrotu podania lub skargi (art. 53, 54¹, 54², 164², 266, 267, 269, 270, 755 i 756 ust. post. cyw.) już po opłaceniu wpisu lub w razie opłacenia wpisu w sumie większej, niż należało, wnoszący podanie będzie miał na żądanie zwrócony w pierwszym wypadku cały wpis, w drugim — jego nadwyżkę. Oprócz powyższych wypadków oraz wypadku, przewidzianego w art. 14, wpisy zwrotowi nie ulegają.
- Art. 19. Jeżeli po zwróceniu podania lub skargi, lecz przed zwrotem wpisu, wniesione będą powtórnie w tym samym przedmiocie podanie lub skarga, zaliczony zostanie co do nich wpis, pierwotnie wpłacony.

Oddział III.

O opłacie od podań.

- Art. 20. Od wszelkich podań, wnoszonych do sądów wszystkich instancji tudzież do urzędników sądowych, oprócz podań, podlegających opłacie wpisu stosunkowego lub stałego, pobierana będzie opłata w ilości 50 fenigów w sprawach, podlegających rozpoznaniu sądów pokoju, i w ilości 3 marek—w sprawach, podlegających rozpoznaniu sądów okręgowych.

Oddział IV.

O opłacie kancelaryjnej.

- Art. 21. Od wszelkiego rodzaju dokumentów, wydawanych stronom na ich żądanie przez sądy i urzędników sądowych (oprócz notariuszów), tytułów wykonawczych, kopji, zaświadczeń i t. p. pobierana będzie opłata kancelaryjna: w sprawach, podlegających rozpoznaniu sądów pokoju — po 2 marki za pierwszy arkusz i po 1 marce za każdy następny arkusz, a w sprawach, podlegających rozpoznaniu sądów okręgowych — po 15 marek za pierwszy arkusz i po 3 marki za każdy następny arkusz.

Oddział V.**O kosztach postępowania w sprawie.**

- Art. 22. Na wydrukowanie ogłoszeń w wypadkach, przez prawo przewidzianych, strona obowiązana będzie złożyć odpowiednią sumę oraz opłatę na przesłanie tej sumy do miejsca przeznaczenia.
- Art. 23. Sędziowie i inni urzędnicy sądowi, delegowani poza miejscowość, w której urzędują, celem dokonania wizji sądowej, przesłuchania świadków i innych czynności, będą mieli zwrócone koszty podróży w obie strony i wyłacone djety, według norm, wskazanych w „Przepisach tymczasowych o wynagrodzeniu urzędników wymiaru sprawiedliwości”.
- Art. 24. Wynagrodzenie biegłych wyznaczone będzie na ich żądanie przez sąd stosownie do przepisów, zawartych w art. 529 i 530 ust. post. cyw., niezależnie od kosztów sporządzenia ekspertyzy.
- Art. 25. Wynagrodzenie świadków za oderwanie ich od zajęć wyznaczone będzie według zasad, wskazanych w art. 407 i 408 ust. post. cyw., w ilości od 1 do 20 marek na każdą dobę.
- Art. 26. Duchowni wszelkich wyznań, wzywani przez sąd w celu odebrania przysięgi, otrzymują za stawiennictwo wynagrodzenie w wysokości 3 marek od każdej sprawy, niezależnie od ilości osób, składających w danej sprawie przysięgę, i niezależnie od tego, czy przysięga doszła do skutku.
- Art. 27. Biegli, świadkowie i duchowni, wzywani poza obręb miejscowości, w której zamieszkują, oprócz wynagrodzenia, w poprzednich (24, 25 i 26) artykułach zapewnionego, mają prawo do zwrotu kosztów podróży w wysokości, określonej przez sąd.
- Art. 28. Koszta postępowania powinny być złożone z góry w całości lub jeśli nie będzie można ściśle ich określić — pod postacią oznaczonej przez sąd zaliczki, przez tę stronę, na żądanie której sprawdzenie dowodów zarządzane zostało. Jeżeli zaś sprawdzenie to sąd nakaże z urzędu, lub na żądanie obu stron, wówczas należną kwotę powinny złożyć obie strony po połowie.
- Art. 29. Wynagrodzenie komorników i woźnych sądowych wyznaczone będzie według specjalnej taksy.
- Art. 30. Wynagrodzenie dla strony wygrywającej od strony przegrywającej za prowadzenie sprawy oznaczone będzie w ilości, przewidzianej w taksie dla adwokatów. O ile jednak strona nie będzie miała w sądzie adwokata, służyć jej będzie prawo do połowy tego wynagrodzenia.

Oddział VI.**O zwrocie kosztów sądowych.**

- Art. 31. Strona przegrywająca obowiązana będzie na żądanie strony wygrywającej zwrócić jej wszystkie koszty sądowe i prócz tego wynagrodzić ją za prowadzenie sprawy (art. 30).
- Art. 32. W razie umorzenia sprawy: *a)* przez sąd z urzędu w wypadkach, przewidzianych w ust. 4 i 5 art. 53 i ust. 1 i 2 art. 584 ust. post. cyw., *b)* na żądanie pozwanego w wypadkach, przewidzianych w ust. 1, 2 i 3 art. 69 i ust. 1, 2 i 3 art. 571 ust. post. cyw. i *c)* wskutek zrzeczenia się przez powoda powództwa—powód obowiązany będzie na żądanie pozwanego zwrócić mu koszty sądowe i wynagrodzić go za prowadzenie sprawy w stosunku jednej czwartej części wynagrodzenia bądź za pierwszą instancję, jeżeli sprawa umorzona będzie w tej instancji, bądź za dwie instancje, jeżeli sprawę umorzy instancja apelacyjna lub jeżeli instancja ta zatwierdzi umarzającą decyzję pierwszej instancji. W razie umorzenia postępowania drugiej instancji wskutek zrzeczenia się przez stronę skargi apelacyjnej, apelujący obowiązany będzie na żądanie strony przeciwnej, niezależnie od kosztów i wynagrodzenia, przysądzonych za pierwszą instancję, zwrócić jej koszty sądowe drugiej instancji i wynagrodzić ją za prowadzenie sprawy w stosunku jednej czwartej części wynagrodzenia za drugą instancję.
- Art. 33. Jeśli wyrok zapadnie w części na korzyść jednej, a w części na korzyść drugiej strony, sąd orzecze stosownie do uwzględnionych i odrzuconych żądań, czy która z nich i w jakim stopniu ma prawo do wynagrodzenia za koszty sądowe.
- Art. 34. Wynagrodzenie za koszty sądowe w sprawie, do której kilka osób wpływa, określone będzie przez sąd, odpowiednio do tego, czego która z nich żądała lub przeciwko czemu spór czyniła.

D Z I A Ł II.**O opłatach w postępowaniu hipotecznym.**

- Art. 35. Od każdej projektowanej do wykazu hipotecznego treści pobierana będzie opłata hipoteczna stała lub stosunkowa.
- Art. 36. Od treści projektowanych do wykazu hipotecznego bez oznaczenia wartości pieniężnej, jak również od treści, dotyczących kaucji, ostrzeżeń i wykreśleń, pobierana będzie opłata stała w ilości 1 marki.
- Art. 37. Od treści, w których jest oznaczona wartość pieniężna, pobierana będzie opłata stosunkowa w ilości jednej czterdziestej części procentu od wykazanej w niej wartości.
- Art. 38. Jeśli treść, podlegająca opłacie stosunkowej, projektuje się do kilku miejsc tego samego wykazu hipotecznego lub nawet do

różnych wykazów hipotecznych—pobierane będą od niej opłaty: stosunkowa raz jeden, a pozatym stała.

- Art. 39. Opłata stosunkowa nie może wynosić mniej, aniżeli 1 markę. Wogóle zaś jeśli w fenigach nie dzieli się przez 10, powinna być zaokrąglona do najbliższego dziesiątka fenigów.
- Art. 40. Opłata hipoteczna od skarg apelacyjnych na decyzje wydziałów hipotecznych, tudzież od skarg o uchylenie wyroków (art 792 ust. post. cyw.) wynosić będzie 20 marek.
- Art. 41. Przepisy artykułu 3-go niniejszej ustawy mają zastosowanie i w postępowaniu hipotecznym. Od wszelkich dokumentów, wydawanych przez pisarzy hipotecznych (kopji, świadectw z wykazów i ksiąg hipotecznych i t. p.), opłaty stemplowe pobierane nie będą: dokumenty te podlegać będą opłacie kancelaryjnej, ustanowionej w art. 21 niniejszej ustawy.
- Art. 42. Opłaty od treści, stosunkowe i stałe, pobierać będzie projektujący treść notariusz lub pisarz hipoteczny (art. 19 ust. hyp. 1818 r.), a opłaty kancelaryjne i opłatę od skarg na decyzje wydziałów hipotecznych — pisarz hipoteczny, z obowiązkiem przelewania tych opłat do właściwych kas sądowych.

D Z I A Ł III.

O wyjątkach od przepisów o kosztach sądowych w spawach cywilnych i o opłatach w postępowaniu hipotecznym.

- Art. 43. Sprawy, w których wartość powództwa nie przekracza 20 marek, wolne są od opłat kancelaryjnych.
- Art. 44. Od wszelkich kosztów sądowych i opłat hipotecznych wolne są osoby którym prawo ubogich przez decyzję sądu przyznane zostało. Skargi na decyzje, odmawiające przyznania prawa ubogich, są dopuszczalne.
- Art. 45. Osoby, występujące w roli powoda na zasadzie przepisów o ubezpieczeniu robotników od nieszczęśliwych wypadków, jak również na zasadzie przepisów o wynagrodzeniu robotników i pracowników, poszkodowanych wskutek nieszczęśliwych wypadków, oraz członków ich rodzin, w przedsiębiorstwach fabrycznych i górniczych, i na zasadzie przepisów o wynagrodzeniu poszkodowanych wskutek nieszczęśliwych wypadków pracowników, majstrów i robotników na drogach żelaznych, a także członków ich rodzin, korzystają z prawa ubogich bez potrzeby przyznania im tego prawa przez sąd.
- Art. 46. Osoba, chcąc wyjednać w sprawie prawo ubogich, winna złożyć sądowi, w którym sprawa już się toczy lub toczyć się ma, zaświadczenie właściwej władzy gminnej, policyjnej lub swej zwierzchności służbowej, iż nie posiada środków na prowadzenie

sprawy. Zaświadczenie powinno obejmować dokładne dane o jej majątku, dochodach i położeniu rodzinnym. Sądy pokoju mogą przyznawać prawo ubogich i bez takich zaświadczeń.

- Art. 47. Sąd może odmówić przyznania prawa ubogich, jeśli żądanie, stanowiące przedmiot sprawy, dla której prawo to ma być przyznane, będzie jawnie bezzasadne.
- Art. 48. Winny podania nierzetelnych wiadomości co do swego stanu majątkowego ulegnie karze, przewidzianej w art. 161 kod. kar. z r 1903, winny zaś wydania nierzetelnego w tej mierze świadectwa ulegnie karze, przewidzianej w art. 667 tegoż kodeksu.
- Art. 49. Całe postępowanie o uzyskanie prawa ubogich wolne jest od wszelkich kosztów sądowych, a podania o wydanie zaświadczeń, wymienionych w art. 46, jak również same zaświadczenia wolne są od opłat stemplowych.
- Art. 50. Prawo ubogich służyć będzie do tej tylko sprawy, w której zostało przyznane i tylko do czasu, dopóki zmiana w stanie majątkowym osoby, której to prawo przyznane zostało, nie umożliwi jej uiszczenia kosztów.
- Art. 51. Za stronę, która korzysta z prawa ubogich, koszta postępowania w sprawie (art 22—29), pokryte będą z funduszków Królewsko-Polskiego Zarządu wymiaru sprawiedliwości.
- Art. 52. Przy rozstrzygnięciu sprawy na korzyść strony, której przyznane zostało prawo ubogich, pokryte za nią koszta postępowania w sprawie, jak również niezapłacone przez nią wpisy, opłaty od podań, kancelaryjne i hipoteczne, ściągnięte będą z polecenia sądu albo z majątku, stronie tej przysądanego, albo od strony, która sprawę przegrała.
- Art. 53. Przyznanie stronie prawa ubogich nie zwalnia jej od obowiązku zwrócenia kosztów sądowych stronie wygrywającej.

D Z I A Ł IV.

O opłatach w postępowaniu upadłościowym.

- Art. 54. Opłaty w postępowaniu upadłościowym są:
- 1) wpis stały,
 - 2) opłata stosunkowa — i
 - 3) opłata kancelaryjna.
- Żadne inne opłaty w postępowaniu upadłościowym pobierane nie będą.
- Art. 55. Wpis stały w ilości 20 marek pobierany będzie: od podań wierzycieli o ogłoszenie upadłości, od opozycji wierzycieli przeciw wyrokowi, ogłaszającemu upadłość,

- od wszelkich skarg, zakładanych przez wierzycieli do wyższych instancji—oraz od żądania przywrócenia do czci kupieckiej (art. 604 Kod. Handl.).
- Art. 56. Opłata stosunkowa potrącana będzie przez zarząd masy w ilości 1% od ogólnej sumy, przypadającej do udziału pomiędzy wierzycieli według każdego planu działowego (art. 558 i 561 Kod. Handl.), i przelewana będzie do właściwej kasy sądowej.
- Art. 57. W razie zawarcia układu pomiędzy upadłym i wierzycielami (art. 519 i nast. Kod. Handl.), opłata stosunkowa pobierana będzie w tej samej ilości od sumy, która ma być wypłacona na mocy układu sprawdzonym wierzycielom. W tym wypadku opłata stosunkowa ściągana będzie z polecenia sądu od upadłego po zatwierdzeniu układu. Majątek, księgi, papiery i rzeczy upadłego (art. 525 Kod. Handl.) będą mu wydane dopiero po uiszczeniu tej opłaty.
- Art. 58. Opłata kancelaryjna pobierana będzie w postępowaniu upadłościowym według zasad, wyłuszczonych w art. 21 niniejszej ustawy. Upadły jednak wolny jest od tej opłaty.
- Art. 59. Przepisy art. 3, 4, 17, 18 i 39 niniejszej ustawy mają zastosowanie i przy opłatach w postępowaniu upadłościowym.

D Z I A Ł V.

O opłatach w sprawach karnych.

- Art. 60. Wyrok skazujący w sprawie karnej pociąga za sobą obowiązek uiszczenia przez każdego skazanego opłaty sądowej w zależności od wymierzonej kary według przepisów następujących.
- Art. 61. Skazany w pierwszej instancji na karę pozbawienia wolności obowiązany będzie uiścić:
w razie skazania na karę aresztu lub karę więzienia do trzech miesięcy	10 mk.
na karę więzienia powyżej 3-ch miesięcy	20 "
na wszelkie inne kary pozbawienia wolności na termin nie dłuższy, niż 2 lata	50 "
na termin powyżej lat 2-ch do lat 4-ch	100 "
na termin powyżej lat 4-ch do lat 6-ciu	200 "
na wszystkie inne kary cięższe	300 "
- Art. 62. Skazany w I-iej instancji na karę pieniężną obowiązany będzie uiścić 10% od sumy wymierzonej grzywny, w każdym razie nie mniej, aniżeli 1 markę.
- Art. 63. Jeśli skazanie na grzywny nastąpi łącznie z karą pozbawienia wolności, pobrane będą obie przewidziane w poprzednich (61 i 62) artykułach opłaty.

- Art. 64. Gdy wymierzona zostanie tylko kara pieniężna, a kara pozbawienia wolności wyznaczona zostanie na wypadek, gdyby kara pieniężna nie mogła być ściągana, opłata określona będzie według kary pieniężnej.
- Art. 65. Opłaty w instancjach apelacyjnych pobierane będą wyższe o połowę, opłaty zaś w Sądzie Najwyższym pobierane będą w wysokości dwa razy wyższej, aniżeli przewidziane dla I-iej instancji.
- Art. 66. Wysokość przypadającej od skazanego opłaty sądowej oznaczać będzie sąd w wyroku skazującym. Opłata ściągana będzie z polecenia sądu z majątku skazanego.
- Art. 67. W sprawach z prywatnego oskarżenia, w razie wyroku uniewinniającego opłatę sądową w ilości od 1 do 100 marek w I-iej instancji obowiązany będzie uiścić oskarżyciel prywatny. W tym wypadku mają zastosowanie również art. 65 i 66.
- Art. 68. Sąd może w wyroku zwolnić skazanego lub oskarżyciela prywatnego od opłaty, jeśli uzna, że uiszczenie jej będzie dla nich zbyt uciążliwe.
- Art. 69. Koszta w sprawach karnych (wynagrodzenie świadków, biegłych, kosztą ekspertyzy, ogłoszeń i t. p.) obliczane i ściągane będą według zasad, przewidzianych w odpowiednich artykułach ustawy postępowania karnego.

D Z I A Ł VI.

O przeznaczeniu kosztów sądowych w sprawach cywilnych oraz opłat w postępowaniu hipotecznym, upadłościowym i w sprawach karnych.

- Art. 70. Wszystkie koszta sądowe w sprawach cywilnych, oprócz kosztów postępowania w sprawie, oraz opłaty w postępowaniu hipotecznym, upadłościowym i w sprawach karnych stanowią dochód Królewsko-Polskiego Zarządu wymiaru sprawiedliwości.
- Art. 71. Opłaty składane na wydrukowanie ogłoszeń (art. 22) sądy przesyłają wraz z ogłoszeniem do redakcji wyznaczonych w tym celu wydawnictw.
- Art. 72. Pieniądze składane na delegację sędziów i urzędników sądowych lub na wezwanie i wynagrodzenie świadków, biegłych i duchownych (art. 23—27), wypłacane będą przez sąd według przeznaczenia.
- Art. 73. Pozostałość złożonych przez strony pieniędzy będzie im na żądanie zwracana.

Przepisy Przechodnie.

§ 1.

W sprawach, które się rozpoczęły we wszelkich sądach rosyjskich, obywatelskich i okupacyjnych, opłaty pobierane będą według zasad niniejszej ustawy dopiero od czynności, wynikłych po przejęciu tych spraw przez sądy polskie.

§ 2.

Jednakże w sprawach, rozpoczętych w c. n. okupacyjnych sądach okręgowych, należy przed przystąpieniem do dalszego rozpoznawania tych spraw przez sądy polskie, pobrać różnicę pomiędzy sumą opłat, jakoby się w danej sprawie należała według zasad niniejszej ustawy, a sumą, pobraną przez c. n. sądy okupacyjne. Gdyby zaś przez te sądy było pobrane opłat więcej, niż się według niniejszej ustawy należy, przewyżka zaliczy się na dalsze koszta, w żadnym jednak wypadku nie będzie zwracana przez sądy polskie.

§ 3.

Od wydawanych przez sądy polskie odpisów nakazów płatniczych z klauzulą egzekucyjną w sprawach, w których ukończone zostało postępowanie napominawcze w sądach c. n. okupacyjnych, opłaty sądowe obliczone być winny według zasad, wskazanych w art. 8 niniejszej ustawy i z zaliczeniem opłat, pobranych przez sądy niemieckie.

§ 4.

Do czasu opracowania specjalnych przepisów, opłaty za wciągnięcie do rejestru firmowego pobierane będą na rzecz Królewsko-Polskiego Zarządu wymiaru sprawiedliwości według norm, które dotychczas obowiązywały w sądach okupacyjnych.

§ 5.

Przy stosowaniu niniejszej ustawy na terenie okupacji austrijacko-węgierskiej stosunek wartości marki do wartości korony będzie określany na dany przeciąg czasu przez rozporządzenie Dyrektora Departamentu Sprawiedliwości.

Tekst powyższy został uchwalony przez Tymczasową Radę Stanu Królestwa Polskiego na posiedzeniu dnia 18 lipca 1917 r.

Wicemarszałek Koronny:

Józef Mikułowski-Pomorski.

Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości:

St. Bukowiecki.

Referent:

M. Krzesimowski.

DZIAŁ II.

ROZPORZĄDZENIE OGÓLNE.

Następujące rozporządzenia, uchwalone przez Tymczasową Radę Stanu Królestwa Polskiego, a mianowicie:

1. Przepisy Tymczasowe o Urzędzeniu Sądownictwa w Królestwie Polskim.
2. Przepisy Tymczasowe o Dylokacji Sądów Królewsko-Polskich.
3. Przepisy Tymczasowe o Wynagrodzeniu Urzędników Wymiaru Sprawiedliwości w Polsce.
4. Przepisy Przechodnie do Ustawy Postępowania Karnego.
5. Przepisy Przechodnie do Ustawy Postępowania Cywilnego.
6. Przepisy Przechodnie do Kodeksu Karnego.
7. Przepisy Tymczasowe o Kosztach Sądowych,

otrzymują niniejszym moc obowiązującą w Generał-Gubernatorstwie Warszawskim z zastrzeżeniem, że obowiązywać będą od dnia 1 Września 1917 roku.

Również otrzymują 1 września 1917 r. moc obowiązującą wydane podpisane przezemnie rozporządzenia w przedmiocie wymiaru sprawiedliwości, a mianowicie:

- a) Rozporządzenie wykonawcze, dotyczące nowego urzędnika wymiaru sprawiedliwości w Generał-Gubernatorstwie Warszawskim,
- b) Rozporządzenie, dotyczące Cesarsko-Niemieckich Sądów Administracji przy Generał-Gubernatorstwie Warszawskim,
- c) Rozporządzenie, dotyczące wydawania policyjnych nakazów karnych dla terytorjum Generał-Gubernatorstwa Warszawskiego,
- d) Rozporządzenie, dotyczące opłat i kosztów w urzędach niemieckich, powołanych do wymiaru sprawiedliwości.

Warszawa, dnia 11 sierpnia 1917 r.

Generał-Gubernator

von Beseler.

(Dz. Roz. Gen.-Gub. Warsz. № 84, poz. 351).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE,

dotyczące nowego urzędnika wymiaru sprawiedliwości w Generał-Gubernatorstwie Warszawskim.

Nadzór zwierzchni.

- § 1. Wymiar sprawiedliwości, z wyjątkiem tych praw, które na mocy prawa międzynarodowego przysługują mocarstwu okupacyjnemu na czas okupacji, przekazuje się urzędowi polskiemu.

Nadzór zwierzchni nad ogólnym wymiarem sprawiedliwości w General - Gubernatorstwie Warszawskim wykonywa General - Gubernator.

Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości Tymczasowej Rady Stanu obowiązany jest w każdym czasie dać pełnomocnikowi General - Gubernatora możność wejrzenia we wszystkie akta sądowe.

Zatwierdzanie wyroków i prawo ułaskawienia.

- § 2. Wyrok, skazujący na karę śmierci, wymaga zatwierdzenia General - Gubernatora. General - Gubernator może zatwierdzić wyrok, łagodząc karę lub też nie, albo też wyrok uchylić, przekazując jednocześnie sprawę do ponownego rozpatrzenia temu samemu lub innemu sądowi.

Wyrok śmierci może być wykonany dopiero po uzyskaniu zatwierdzenia. Sposób wykonania wyroków śmierci będzie określony przez General - Gubernatora w specjalnym rozporządzeniu wykonawczym. General - Gubernatorowi przysługuje prawo ułaskawienia i zamiany kary.

Jeśli wyrok w sprawie karnej wydały polskie urzędy wymiaru sprawiedliwości, to uzyskanie decyzji General - Gubernatora w wymienionych wyżej wypadkach następuje za pośrednictwem Ministerjum Sprawiedliwości Korony Polskiej, które winno przedstawić General - Gubernatorowi akta wraz ze swą opinią.

Przepisy przechodnie.

- § 3. Sprawy, będące w toku w chwili uzyskania mocy obowiązującej przez niniejsze rozporządzenie w dotychczasowych instytucjach sądowych, będą prowadzone przez odpowiednie urzędy sądowe Korony Polskiej.

Wyłączone zostają:

- a) sprawy karne, toczące się w dotychczasowych sądach okręgowych i dotychczasowym Sądzie Najwyższym, oraz sprawy cywilne, toczące się w dotychczasowym Sądzie Najwyższym,
- b) sprawy cywilne, toczące się w chwili wydania numeru Dziennika Rozporządzeń, zawierającego niniejsze rozporządzenie, w dotychczasowych sądach okręgowych, o ile jedna ze stron w przeciągu miesiąca po uzyskaniu przez niniejsze rozporządzenie mocy obowiązującej oświadczy, że sprawa winna być rozstrzygnięta przez sądy dotychczasowe.

Wszystkie te sprawy będą w niezmienionym trybie wykończone przez dotychczasowe urzędy sądowe. Do spraw cywilnych i karnych, rozstrzygniętych przez dotychczasowe Sądy Okręgowe w pierwszej instancji, stosuje się dotychczasowa kolejność instancji i dotychczasowa właściwość urzędów sądowych, bez względu na to, czy wyrok sądu okręgowego zapadł przed, czy też po uzyskaniu przez niniejsze rozporządzenie mocy obowiązującej.

- § 4. Sprawy cywilne, wytoczone w ciągu dwóch miesięcy od chwili wydania numeru Dziennika Rozporządzeń, zawierającego niniejsze rozporządzenie, zostaną rozstrzygnięte przez sądy dotychczasowe i w dotychczasowej kolejności instancji, o ile jeden z uczestników sprawy w ciągu wymienionego wyżej terminu oświadczy, że sprawa winna być rozstrzygnięta przez niemieckie urzędy sądowe.
- § 5. Cesarsko-niemieckie urzędy wymiaru sprawiedliwości, nie wyłączając komisarjatów sprawiedliwości, istniejące przed uzyskaniem przez niniejsze rozporządzenie mocy obowiązującej, zostaną zwinięte po wykończeniu toczących się w nich spraw, zgodnie z przepisami § 4.

Komisariaty sprawiedliwości mają prawo przyjmować nowe sprawy tylko w ciągu dwóch miesięcy od daty wydania numeru Dziennika Rozporządzeń, zawierającego niniejsze rozporządzenie.

W celu przyspieszenia zwinięcia dotychczasowych urzędów wymiaru sprawiedliwości, toczące się w nich sprawy mogą być przekazywane innym urzędom wymiaru sprawiedliwości.

Prezes Sądu Najwyższego Administracji przy General - Gubernatorstwie dokonywa wzmiankowanego przekazania, jak również zarządza wszystkie inne środki, potrzebne do zwinięcia wymienionych urzędów wymiaru sprawiedliwości, w szczególności zaś określa chwilę ich zwinięcia.

Zastrzeżenia.

- § 6. Do właściwości urzędów wymiaru sprawiedliwości Korony Polskiej nie należą następujące sprawy:
- a) sprawy, należące do właściwości sądów wojskowych i naczelników wojskowych,
 - b) więziennictwo (nie wyłączając domów pracy i zakładów wychowawczych),
 - c) sprawy, w których bierze udział Skarb Rzeszy Niemieckiej, jednego z państw niemieckich związkowych, jak również osoby, należące do niemieckiego wojska lub niemieckiej służby wojskowej,
 - d) sprawy, które zostały przekazane Ces.-Niem. Sądowi Najwyższemu rozporządzeniem specjalnym,
 - e) sprawy karne o przestępstwa przeciwko rozporządzeniom, wydanym przez Gen.-Gubernatora lub niemieckie organy administracji, opatrzonym sankcją karną; rozpoznaniu urzędów wymiaru sprawiedliwości Korony Polskiej podlegają te czyny, które skierowane są li tylko przeciwko rosyjskiemu kodeksowi karnemu 1903 roku (rozporządzenie dotyczące zmian w rozporządzeniu o prawie karnym na obszarze General - Gubernatorstwa Warszawskiego z dnia 18-go listopada 1916 roku Dziennik Rozporządzeń 54 № 199) i przeciwko rozporzą-

dzeniu o nadmiernym podnoszeniu cen (lichwiarskie wyzyskiwanie cen) z dnia 16 maja 1917. Dz. Rozp. 75 № 318.

- § 7. Wszystkie przepisy prawa karnego, w których dotychczas przewidzianą była kara pozbawienia wolności na przeciąg czasu dłuższy od jednego roku, zostają zmienione w ten sposób, że najwyższą karą będzie pozbawienie wolności na przeciąg czasu nie dłuższy od 1 roku. O ile sankcję karną stanowią kary pieniężne — nic nie ulega zmianie jedynie w razie niemożności zapłacenia, wyznaczone wzamian kary pieniężnej pozbawienie wolności nie powinno przekraczać jeszcze jednego roku.

Powyższe przepisy nie dotyczą:

- a) sankcji karnych rosyjskiej ustawy karnej (porównaj rozporządzenie, dotyczące zmian w rozporządzeniu o prawie karnym na obszarze Gen.-Gubernatorstwa Warszawskiego z dnia 18-go listopada 1916 r. Dz. Rozp. 54 № 199) i rozporządzenia, dotyczącego nadmiernego podnoszenia cen (lichwiarskie wyzyskiwanie cen) z dnia 16 maja 1917 roku Dz. Rozp. 75 № 318.
- b) wszystkich innych sankcji karnych, o ile dany wypadek należy do właściwości sądu wojskowego lub naczelnika wojskowego.

Zakaz badania prawocności rozporządzeń.

- § 8. Urzędy wymiaru sprawiedliwości Gen.-Gubernatorstwa Warszawskiego nie są uprawnione do badania prawocności wydanych przez Generał-Gubernatorę i przez właściwe władze administracyjne: ustaw, rozporządzeń i rozkazów.

Pomoc prawna i współdziałanie.

- § 9. Urzędy wymiaru sprawiedliwości cywilne, czynne w Generał-Gubernatorstwie Warszawskim, winny okazywać sobie nawzajem pomoc i współdziałanie, a także okazywać je i innym urządóm, w szczególności zaś sądom wojskowym.

Skargi i spory rozstrzyga Generał-Gubernator.

- § 10. Wszystkie spory co do właściwości, powstałe między władzami niemieckimi i urządami wymiaru sprawiedliwości Korony Polskiej, rozstrzyga Izba Kompetencyjna.

Komplet decydujący składa się z pięciu członków. Przewodniczącego wyznacza Generał-Gubernator, a po dwóch członków wyznaczają Szef Administracji przy Generał-Gubernatorstwie Warszawskim i Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości Tymczasowej Rady Stanu.

Warszawa. dnia 11 sierpnia 1917 r.

Generał-Gubernator:

von Beseler.

(Dz. roz. Gen.-Gub. Warsz. № 84 poz. 359).

ROZPORZĄDZENIE

dotyczące Cesarsko-Niemieckich Sądów Administracji przy Generał-Gubernatorstwie Warszawskim.

§ 1.

Sądy w ogólności.

W celu wykonania tej części wymiaru sprawiedliwości, która na czas okupacji pozostanie w ręku mocarstwa okupacyjnego, zostają utworzone: Cesarsko-Niemiecki Sąd Administracji przy Generał-Gubernatorstwie Warszawskim i Cesarsko-Niemiecki Najwyższy Sąd Administracji przy Generał-Gubernatorstwie Warszawskim. Obie władze sądowe mają swą siedzibę w Warszawie.

§ 2.

Sąd Administracji.

Sąd Administracji przy Generał-Gubernatorstwie Warszawskim składa się z sędziego nadzorczego i z odpowiedniej liczby sędziów. Sąd wyrokuje w składzie trzech członków.

Sąd Najwyższy Administracji.

Sąd Najwyższy Administracji przy Generał-Gubernatorstwie Warszawskim składa się z prezesa i odpowiedniej liczby sędziów wyższych. Sąd wyrokuje w składzie trzech członków.

§ 3.

Kwalifikacje do objęcia urzędu sędziowskiego.

Na stanowisko członka Sądu Najwyższego Administracji i Sądu Administracji przy Generał-Gubernatorstwie może być powołany tylko ten, kto posiada kwalifikacje do objęcia urzędu sędziowskiego, stosownie do § 2 niemieckiej ustawy organizacji sądowej z dnia 27 stycznia 1877 r.

Członkowie Sądów będą powoływani przez Szefa Administracji przy Generał-Gubernatorstwie Warszawskim. Składają oni zobowiązania wierne i sumienne wykonywania urzędu przez podanie ręki zamiast przysięgi.

§ 4.

Powołanie, Odwołanie, Przeniesienie.

Powołanie wszystkich sędziów odbywa się na czas nieokreślony z zastrzeżeniem odwołania. Szef Administracji przy Generał-Gubernatorstwie Warszawskim decyduje o przeniesieniu lub odwołaniu.

Powołanie danej osoby na urzędnika na zasadzie rozporządzenia niniejszego nie wpływa na jej przynależność państwową.

§ 5.

Podział spraw, Nadzór służbowy, Zastępstwo.

Podział spraw pomiędzy władze sądowe administracji przy Generał-Gubernatorstwie należy do prezesa Sądu Najwyższego; toż samo dotyczy przekazania nadzoru służbowego przy Sądzie Administracji.

Przy Sądzie Najwyższym nadzór służbowy wykonywa prezes. Ustalenie porządku zastępstw należy do prezesa Sądu Najwyższego; w razach nagłych sędzia nadzorczy Sądu Administracji może ustalić porządek zastępstw dla tegoż sądu, z zastrzeżeniem późniejszego uzyskania akceptacji prezesa.

§ 6.

Prawa nadzorcze.

Przełożeni władz sądowych administracji są organami Szefa Administracji przy Generał-Gubernatorstwie Warszawskim w sprawach zarządu sądownictwem. Przy załatwianiu tych spraw mogą oni żądać współdziałania urzędników, poddanych ich nadzorowi.

Prawo nadzoru przysługuje:

- a) Szefowi Administracji przy Generał-Gubernatorstwie Warszawskim w stosunku do wszystkich władz sądowych administracji;
- b) Prezesowi Sądu Najwyższego—również w stosunku do wszystkich władz sądowych administracji;
- c) Sędziemu nadzorcemu przy Sądzie Administracji—w stosunku do tegoż sądu.

§ 7.

Pozostali urzędnicy.

Do kompetencji prezesa Sądu Najwyższego należy:

- a) urządzenie biur przy sądach, określenie liczby sekretarzy sądowych, ich wybór i mianowanie,
- b) wybór i mianowanie potrzebnych komorników sądowych,
- c) wybór i mianowanie potrzebnych sił kancelaryjnych i służby sądowej.

Więziennictwo.

Do prezesa Sądu Najwyższego należy również zarządzanie więziennictwem, zarówno jak mianowanie potrzebnych urzędników. Przy ich mianowaniu należy postępować, opierając się możliwie na tych przepisach, które dotyczą urzędników władz sądowych.

§ 8.

Właściwość: a) Sądu Administracji.

Sąd Administracji przy Generał-Gubernatorstwie jest właściwy:

- a) dla spraw, wymienionych w § 6, lit. c. rozporządzenia wykonawczego, dotyczącego nowego urządzenia wymiaru sprawiedliwości w Generał-Gubernatorstwie Warszawskim.

- b) Dla zadośćuczynienia żądaniom pomocy prawnej i współdziałania, a także wykonania wyroków tych sędziów i władz, które mają swą siedzibę poza terytorjum Generał-Gubernatorstwa Warszawskiego, albo Wojennego Generalnego Gubernatorstwa Lubelskiego; żądania i wnioski mogą być skierowane do prezesa Sądu Najwyższego, który winien poczynić odpowiednie zarządzenia. Szef administracji przy Generał-Gubernatorstwie Warszawskim mocen jest przekazywać załatwianie takich czynności prawnych naczelnikom powiatów. Skargi i spory w przedmiocie pomocy prawnej i współdziałania rozstrzyga ostatecznie Prezes Sądu Najwyższego.

Sprawy cywilne, w których udział bierze polityczny zarządca przymusowy lub likwidator przymusowy, będą załatwiane przez Sądy Administracji przy Generał-Gubernatorstwie Warszawskim, o ile zarządca lub likwidator przymusowy zażąda tego na mocy upoważnienia piśmiennego, wydanego ze względów wojskowych przez Generał-Gubernatorstwo, (Szefa Administracji). Jeżeli sprawa została już wytoczona w jakimkolwiek innym sądzie, w takim razie kosztów i opłat poprzedzającego postępowania pobierać nie należy.

§ 9.

- b) Sądu Najwyższego Administracji przy Generał-Gubernatorstwie.

Sąd Najwyższy Administracji przy Generał-Gubernatorstwie jest właściwy:

- a) jako sąd odwoławczy dla spraw karnych, rozstrzyganych przez policyjne nakazy karne naczelników powiatów (prezydentów policji);
- b) jako sąd odwoławczy dla tych spraw, dla których zgodnie z § 8 lit. a. właściwym jest Sąd Administracji jako pierwsza instancja;
- c) dla tych spraw, które były przekazane dotychczasowemu Cesarско-Niemieckiemu Sądowi Najwyższemu na zasadzie specjalnych rozporządzeń.

§ 10.

Postępowanie.

Do postępowania w Sądach Administracji Generał-Gubernatorstwa mają zastosowanie:

- a) w sprawach karnych—przepisy niemieckiej ustawy o postępowaniu karnym z dnia 1-go lutego 1877 r.;
- b) w sprawach cywilnych—przepisy niemieckiej ustawy o postępowaniu cywilnym z dnia 30-go stycznia 1877 r. z tym zastrzeżeniem, że ustawy te obowiązują zawsze w najnowszej redakcji.

§ 11.

Zastępstwo.

Jeżeli strona jest zastępowana przed sądem, to zastępca winien złożyć piśmienne pełnomocnictwo.

Przewodniczący sądu ostatecznie rozstrzyga kwestję, czy dana osoba jest odpowiednią na zastępcę i czy może być dopuszczona do zastępstwa.

Obronca.

Obroncą w sprawach karnych przed Sądem Najwyższym może być tylko ten, kto skończył 21 lat. Pozatym przewodniczący sądu decyduje według swego uznania, kto może być dopuszczony, jako obrońca.

§ 12.

Język sądowy.

Językiem sądowym jest język niemiecki i polski z tym zastrzeżeniem, że rozprawy będą prowadzone w tym języku, jakim władają wszystkie osoby, należące do składu sądu.

Gdy w rozprawie biorą udział osoby, nie władające językiem w danym wypadku używanym, to należy przywołać tłumacza. Jako tłumacz może być czynny sekretarz sądu. Prowadzenie oddzielnego protokołu niema miejsca. Gdy osoba, uczestnicząca w rozprawie, oświadczy, że nie włada językiem, w którym rozprawy się odbywają, musi być przywołany tłumacz.

§ 13.

Pomoc prawna i współdziałanie.

Naczelnicy powiatów (prezydenci policji) winni są okazywać Sądom Administracji pomoc prawną i współdziałanie. W tym celu są oni w szczególności władni przedsięwziąć badania pod przysięgą. Skargi i spory rozstrzyga prezydent Sądu Najwyższego.

§ 14.

Sądownictwo niesporne.

Sędzia nadzorczy Sądu Administracji przy Generał-Gubernatorstwie, prócz rejentów, jest urzędem władnym dla pełnienia czynności urzędowych rejenta w takich sprawach, w których uczestniczy jedna z osób, wymienionych w § 8 lit. a.

Szef Administracji przy Generał-Gubernatorstwie może upoważnić naczelników powiatów (prezydentów policji) do pełnienia tych czynności urzędowych.

Warszawa, dnia 11 sierpnia 1917 r.

Generał-Gubernator:

von Beseler

(Dz. roz. Gen.-Gub. Warsz. № 84 poz. 360).

ROZPORZĄDZENIE

dotyczące wydawania policyjnych nakazów karnych dla terytorjum Generał - Gubernatorstwa Warszawskiego.

§ 1.

Prezydenci policji i naczelnicy powiatów są władni, zgodnie z poniższymi prawidłami, wymierzać w drodze nakazów kary za dokonane w ich okręgach przestępstwa, które nie podpadają pod właściwość sądów wojennych lub naczelników wojskowych, jak również nakazywać konfiskatę.

1. Władza wydawania policyjnych nakazów karnych, przysługująca prezydentom policji i naczelnikom powiatów, obejmuje bez ograniczenia wszystkie przestępstwa, skierowane przeciwko przepisom karnym, na które właściwość urzędów wymiaru sprawiedliwości Korony Polskiej się nie rozciąga (§ 4 lit. e rozporządzenia wykonawczego dotyczącego nowego urządzenia wymiaru sprawiedliwości w Generał - Gubernatorstwie Warszawskim). Pozatym prezydenci policji i naczelnicy powiatów są władni do wydawania policyjnych nakazów karnych tylko za wykroczenia.
2. Policyjne nakazy karne są dopuszczalne także w stosunku do oskarżonych w wieku od lat 10 do 17. Jeżeli wymierzona jest kara pieniężna, to należy jednocześnie określić, z zastosowaniem art. 59 ros. Kod. Kar. z r. 1903, karę pozbawienia wolności, która w wypadku niezapłacenia karę pieniężną zastąpi.
3. Prezydenci policji i naczelnicy powiatów są władni przedsięwziąć wszystkie potrzebne dla ustalenia stanu rzeczy wyjaśnienia, w szczególności badania pod przysięgą świadków i biegłych i wydać nakazy aresztowania. Od nakazu aresztowania służy odwołanie do Sądu Najwyższego Administracji.
4. Przed wydaniem policyjnego nakazu karnego może być zarządzone publiczna lub niepubliczna rozprawa ustna.
5. Wykonanie policyjnych nakazów karnych należy do tego prezydenta policji albo naczelnika powiatu, który je wydał.

§ 2.

Nakaz karny musi zawierać w sobie określenie kary, wskazanie przestępstwa czasu i miejsca, w jakich ono zostało dokonane, zastosowanych przepisów karnych i dowodów, a także w wypadkach odnośnych—kasy, do której kara pieniężna ma być wpłacona.

§ 3.

Policyjny nakaz karny winien być doręczony oskarżonemu z zastosowaniem przepisów ogólnych, obowiązujących w sprawach karnych.

§ 4.

Gdy prawomocny wyrok sądowy został wyrzeczony przed doręczeniem oskarżonemu policyjnego nakazu karnego, wydanego z powodu te-

goź samego przestępstwa, nakaz karny uważany będzie za nieważny. Gdy natomiast doręczenie policyjnego nakazu karnego nastąpiło przed uprawomocnieniem się wyroku, ten ostatni uważany będzie za nieważny. Gdy podczas postępowania karnego sądowego okaże się, że czyn, będący jego przedmiotem, jest zbrodnią, to policyjny nakaz karny, bez względu na chwilę jego doręczenia, traci moc w chwili zapadnięcia prawomocnego wyroku w sprawie o daną zbrodnię. W tym wypadku wykonanie nakazu karnego podczas postępowania sądowego winno być wstrzymane.

§ 5.

Od policyjnych nakazów karnych służy odwołanie się do Sądu Najwyższego Administracji przy Generał - Gubernatorstwie.

Środek ten przysługuje jedynie tym osobom, przeciwko którym policyjny nakaz karny jest bezpośrednio skierowany.

Skargę należy składać tym urzędom, przez które policyjny nakaz karny został wydany, piśmiennie albo protokularnie. Skarga może być złożona na piśmie także w Sądzie Najwyższym. Skarga winna być wniesiona w terminie dwutygodniowym, który płynie od chwili doręczenia nakazu.

Gdy urząd, którego decyzja została zaskarżona, uzna skargę za uzasadnioną, winien ją uwzględnić. W przeciwnym razie skarga winna być natychmiast, najpóźniej przed upływem tygodnia, przedłożona Sądowi Najwyższemu Administracji. Przez założenie skargi wykonanie zaskarżonej decyzji nie zostaje wstrzymane, jednakże zarówno urząd, którego decyzja została zaskarżona, jak i Sąd Najwyższy mogą zarządzić, ażeby wykonanie zaskarżonej decyzji zostało wstrzymane.

Sąd odwoławczy może zarządzić publiczną rozprawę ustną.

Decyzją swą sąd wyższy może odrzucić skargę albo zmniejszyć karę, zmienić rodzaj kary albo też uchylić policyjny nakaz karny. Decyzje Sądu Najwyższego są ostateczne, zaskarżenie nie ma miejsca. Decyzje winny być sporządzone na piśmie. Umotywowanie piśmienne, jeżeli decyzja zapada bez rozprawy ustnej, może być zaniechane.

§ 6.

Rozporządzenie, dotyczące wydawania policyjnych nakazów karnych, z dnia 4 kwietnia 1916 (zmienione rozporządzeniem z dnia 27 maja 1916) zostaje zniesione.

Warszawa, dnia 11 sierpnia 1917 r.

Generał-Gubernator:

von Beseler.

(Dz. roz. Gen. Gub. Warsz. № 84, poz. 361).

ROZPORZĄDZENIE

dotyczące opłat i kosztów w urzędach niemieckich, powołanych do wymiaru sprawiedliwości.

§ 1.

Rozporządzenie niniejsze obejmuje całokształt opłat i kosztów w sądach Administracji przy Generał - Gubernatorstwie Warszawskim. Obejmuje ono również opłaty, pobierane przez komorników sądowych i wynagrodzenie świadków i biegłych.

W stosunku do opłat i kosztów, za postępowanie w Sądach Administracji uważa się postępowanie u naczelników powiatu (prezydentów policji), w szczególności zaś postępowanie, dotyczące policyjnych nakazów karnych naczelników powiatów (prezydentów policji). Za rozstrzygnięcie skarg na policyjne nakazy karne pobierane będzie pięć dziesiątych, w razie zaś rozprawy ustnej—całkowita opłata, określona w § 62 niemieckiej Ustawy o kosztach sądowych.

§ 2.

Wszelkie opłaty wpływają do kasy głównej Generał - Gubernatorstwa Warszawskiego, względnie będą z tej kasy wypłacane.

§ 3.

Przy załatwianiu czynności, dotyczących opłat i kosztów, znajdują odpowiednie zastosowanie następujące przepisy:

- a) niemiecka Ustawa o kosztach sądowych,
- b) pruska Ustawa o kosztach sądowych.
- c) niemiecka Ustawa o opłatach, pobieranych przez komorników,
- d) niemiecka Ustawa o wynagrodzeniu dla świadków i biegłych,
- e) pruskie rozporządzenie, dotyczące przymusowego postępowania administracyjnego.

O ile w przepisach tych dokonane zostały zmiany, obowiązuje najnowszą redakcją.

§ 4.

W sprawach cywilnych nie należy dokonywać czynności, podlegającej opłacie dopóty, dopóki nie zostanie wpłacona przez stronę, obowiązującą do uiszczenia, zaliczka, równająca się całkowitej opłacie, należącej się za daną czynność, wraz z dopłatą ryczałtową. Wyjątki są dopuszczalne tylko w razie okoliczności szczególnych, a zwłaszcza, gdy w wypadku niedokonania czynności wyniknie dla strony strata nie do powetowania, lub gdy wogóle zwłoka jest niebezpieczną.

To samo tyczy się uprzedniego wpłacenia wydatków, związanych z wykonaniem danej czynności.

W sprawach cywilnych w pierwszej instancji wyznaczenie pierwszego terminu rozpraw należy z reguły stawiać w zależności od tego, czy powód wpłacił zaliczkę w wysokości dwóch opłat (opłaty za rozprawę i opłaty za decyzję), wraz z dopłatami ryczałtowymi. Dokonanie zdecydowanego przez sąd sprawdzenia dowodów należy z reguły stawiać w zależności od tego, czy strona, na której leży obowiązek dowodzenia, wpłaci zaliczkę w wysokości opłaty, należnej za przeprowadzenie dowodu, wraz z opłatą ryczałtową i przewidzianymi wydatkami. Przy założeniu apelacji, składająca ją strona winna udowodnić w wyznaczonym przez przewodniczącego terminie, że wpłaciła należną od niej zaliczkę na koszt (opłatę za rozprawę i opłatę za decyzję wraz z opłatami ryczałtowymi). Jeżeli dowód nie zostanie okazany przed upływem terminu, apelacja uważana będzie za złożoną nie w terminie. W przedmiocie zaliczki na koszty sprawdzenia dowodów, znajdując zastosowanie przepisów, dotyczące I-ej instancji.

Warszawa, dnia 11 sierpnia 1917.

General-Gubernator:

von Beseler.

(Dz. roz. Gen.-Gub. Warsz. № 84, poz. 362).

DZIAŁ III.

TYMCZASOWE PRZEPISY KASOWE

sądownictwa w Królestwie Polskim.

I. Budżet.

Określenie budżetu.

- Art. 1. Zatwierdzony budżet Departamentu stanowi podstawę do wszelkich poczynań władz sądowych w zakresie poboru dochodów i wydatkowania sum, niezbędnych na utrzymanie sądów.

Formowanie budżetu.

- Art. 2. Budżet obejmuje okres czasu od 1-go kwietnia do 31-go marca; pierwszy budżet obejmuje okres od daty przekazania władzom polskim Zarządu wymiaru sprawiedliwości do 31-go marca. Budżet dzieli się na paragrafy, pozycje i litery, stosownie do rodzaju wpływów i wydatków. Do budżetu dochodów i wydatków należy dołączyć wyjaśnienia, uzasadniające wysokość preliminowanych sum, oraz uzasadnienia prawne każdego paragrafu i pozycji. Do budżetu wydatków należy dołączyć wykazy, szczegółowo ustalające podział sum każdego paragrafu i pozycji na kredyty, przyznawane poszczególnym sądom. Pierwszy budżet układa Depar-

tament Sprawiedliwości. Projekty następnych budżetów winny być przed 30 listopada każdego roku przedstawione do Departamentu Sprawiedliwości przez prezesów sądów: Najwyższego, apelacyjnych i okręgowych.

Ogólne zasady wykonania budżetu.

- Art. 3. Po zatwierdzeniu budżetu Dyrektor Departamentu rozdziela kredyty i zawiadamia prezesów sądów: Najwyższego, apelacyjnych i okręgowych o wysokości przyznanych im rocznych kredytów z podziałem na paragrafy, pozycje i litery. Sądy okręgowe zawiadamiają odpowiednie sądy pokoju, prokuratorów i urzędy sądowe o kredytach dla nich wyznaczonych.
- Art. 4. Prawo rozporządzania kredytami, w budżecie wskazanymi, przysługuje:
- Dyrektorowi Departamentu—dla biur Departamentu,
 - Prezesom sądów Najwyższego i apelacyjnych—dla tychże sądów i prokuratorów,
 - Prezesom sądów okręgowych — dla sądów okręgowych, prokuratorów oraz sądów pokoju i urzędów danego okręgu sądowego.
- Art. 5. Wpłaty mogą być dokonywane tylko z właściwych kredytów i w granicach sum, w budżecie przewidzianych, oraz z odpowiednich, dla każdej kategorii wydatków, paragrafów i pozycji.
- Art. 6. W wypadkach, gdyby wydatki wymagały zwiększenia pozycji budżetowych, władze, rozporządzające kredytami, winny zawczasu przedłożyć Dyrektorowi Departamentu umotywowane wnioski, dotyczące zwiększenia kredytu. Dyrektor Departamentu, skoro uzna wniosek za usprawiedliwiony, powiększa kredyt kosztem innego kredytu.
- Art. 7. Po 31-ym marca, wszystkie wpływy na poczet zamkniętego okresu dochodowego (§ 2) należy zapisywać, jako wpływy nowego okresu. Kredyty wydatkowe będą zamknięte i tylko wydatki gospodarcze, których tytuł prawny powstał przed 31-ym marca, uskutecznić można na rachunek ubiegłego okresu w ciągu dwóch następnych miesięcy t. j. do 31-go maja.
- Art. 8. Ogólny nadzór nad wykonaniem budżetu ma Dyrektor Departamentu, zaś nadzór bezpośredni — te władze sądowe, które rozporządzają kredytami. Wątpliwości powstałe w sprawach, dotyczących wykonania budżetu, rozstrzyga Dyrektor Departamentu.

II. Organizacja Kas.

K a s y.

- Art. 9. Czynności kasowe sprawują:
- Kasa Departamentu Sprawiedliwości,

- b) 2 kasy sądów apelacyjnych,
c) 15 kas sądów okręgowych.

Nadto funkcjonują kasy sądów pokoju i urzędów sądowych, które są tylko pomocniczymi kasami poborowymi w stosunku do kas sądów okręgowych.

- Art. 10. Kasa Departamentu dokonywa czynności, związanych z odbiorem pieniędzy, przesyłanych do Departamentu przez kasy sądów apelacyjnych i okręgowych, wysyła do tychże kas pieniądze potrzebne sądom na wypłaty, oraz pobiera wpływy i skutecznie wydatki Departamentu i Sądu Najwyższego.

Kasy sądów apelacyjnych załatwiają czynności kasowe tychże sądów i urzędów prokuratorskich. Kasy sądów okręgowych załatwiają czynności kasowe tychże sądów, urzędów prokuratorskich oraz sądów pokoju i urzędów sądowych w obrębie danego okręgu sądowego.

Personel i podział czynności w kasach.

- Art. 11. Czynności w kasach: Departamentu, sądów apelacyjnych i okręgowych — pełnią specjaliści urzędnicy: kasjerzy, pomocnicy kasjerów, księgowi, pomocnicy księgowych i kanceliści w liczbie, dla każdej kasy w odpowiednim etacie przewidzianych.

- Art. 12. Kasjer odpowiada za całość gotowizny i walorów w kasie i ma stały nadzór nad czynnością urzędników w kasie pracujących, przyjmuje wpływy i wydaje pieniądze za asygnacjami, uzgadniaienne wpływy i wydatki z książkami, odbiera i wysyła pieniądze za pośrednictwem poczty i banków, składa gotowiznę i papiery wartościowe w instytucjach i wydaje pokwitowania z odbioru wpływów.

W kasach, dla których etat przewiduje posadę pomocnika kasjera, odbiór i przesyłanie pieniędzy za pośrednictwem poczty i banków stanowi obowiązek pomocnika kasjera.

W pozostałych czynnościach kasowych pomocnik kasjera zastępuje w miarę potrzeby kasjera na zlecenie prezesa sądu.

Kasjerzy i pomocnicy kasjerów składają kaucję lub poręczenie, których wysokość określa Dyrektor Departamentu.

Księgowi i ich pomocnicy: a) prowadzą książki i sporządzają sprawozdania według ustalonych przepisów i wzorów, b) sprawdzają i stwierdzają deklaracje i asygnacje, dotyczące wpływów i wydatków, c) sprawdzają wspólnie z kasjerem dzienny stan kasy i stwierdzają go podpisami i d) przygotowują korespondencję, dotyczącą egzekucji należności na rzecz sądów.

Kanceliści wykonywują czynności biurowe według wskazówek kasjera.

- Art. 13. W sądach pokoju czynności kasowe należą do obowiązków sędziego lub sekretarza pod osobistą odpowiedzialnością sędziego zaś we wszelkich urzędach hipotecznych i egzekucyjnych — do obowiązków pisarzy hipotecznych i komorników.

- Art. 14. Dzienniki i kontrole kasowe, kwitarjusze, dotyczące poboru różnych opłat i wpływów, oraz blankiety asygnacji wydatkowych, prenumerowane i odpowiednio zaświadczone — dostarczane będą sądom przez Sekcję finansową Departamentu. Użytkowanie blankietów w kasach winno się odbywać wyłącznie i bezwarunkowo podług kolei numerów.

Przechowywanie gotówki i dowodów pieniężnych.

- Art. 15. Dyrektor Departamentu określa sposób przechowywania sum, znajdujących się w rozporządzeniu Departamentu. Gotowizna i papiery wartościowe w kasach sądów okręgowych i apelacyjnych winny być przechowywane w szafach ogniotrwałych. W godzinach pozabiurowych przy kasie winna się znajdować straż.

Klucze od kas mają: prezes lub sędzia, przez niego delegowany, kasjer i księgowy, którzy wspólnie tylko mogą kasę otwierać i zamykać. Szczegółowa instrukcja określi sposób przechowywania pieniędzy w sądach pokoju.

III. Wpływy.

Deklaracje.

- Art. 16. Kasy przyjmują wpływy na zasadzie deklaracji płacącego (wzór № 1), a kary pieniężne za okazaniem właściwego wezwania.

Pokwitowania.

- Art. 17. Wszelkie wpływy do kas i urzędów sądowych mogą być przyjmowane tylko przez właściwą osobę za odpowiednim pokwitowaniem (wzór № 2).

Księgi przychodu.

- Art. 18. Każdy wpływ za oddzielnym kwitem pobrany, zapisany być musi jednocześnie z wydaniem kwitu do dziennika przychodowego (wzór № 3 i 4).

- Art. 19. Wynagrodzenie: ekspertów, świadków, duchownych i t. p., składane przy czynnościach sądowych przez strony i wypłacane doraznie przy tej samej czynności nie przechodzi przez kasę. O tego rodzaju wypłatach sędzia czyni adnotację w odpowiednich aktach, w których również kwituje osoba, otrzymująca wynagrodzenie.

Odbiór przesyłek wartościowych za pośrednictwem poczty.

- Art. 20. Awizacje na odbiór nadesłanych pocztą przesyłek wartościowych i przekazów pieniężnych winny być zapisywane do specjalnej kontroli (wzór № 5).

Pobór kar i zaległych kosztów.

Art. 21. Kasy prowadzą specjalną terminową kontrolę poboru kar i zaległych kosztów (wzór № 6). Pierwsze wezwanie (wzór № 7) do zapłacenia w ciągu 7 dni należnej kary lub kosztów wysyła sekretarz sądu. O doręczeniu wezwania sekretarz zawiadamia kasę, wskazując numer wysłanego wezwania, imię, nazwisko i adres dłużnika, datę otrzymania przez niego wezwania i wysokość sumy.

O ile w ciągu dwóch tygodni od daty otrzymania wezwania należna suma nie będzie wpłacona—kasjer wysyła do komornika nakaz przymusowego wyegzekwowania kary. Nakaz podpisuje prezes sądu.

W sądach pokoju księgę kontroli kar prowadzi sekretarz, a nakazy do komorników podpisuje sędzia pokoju.

Depozyty i kaucje.

Art. 22. Kasy sądowe przyjmują depozyty i kaucje tylko do dyspozycji sądów, przy odpowiednich deklaracjach (wzór № 8), zapisują do specjalnej kontroli (wzór № 9) i wydają odpowiednie pokwitowanie.

Suma depozytowa może być podniesiona z kasy tylko wskutek decyzji sądu i przez osobę w tej decyzji wskazaną lub na jej zlecenie.

Zwrot kosztów sądowych.

Art. 23. Nadpłaty i koszty, ulegające zwrotowi, kasa zwraca na zasadzie decyzji sądu z kredytu: „zwrot kosztów sądowych“.

Przelew wpływów.

Art. 24. Sądy pokoju przelewają pobrane sumy do kasy właściwego sądu okręgowego w terminach stałych. Sądy funkcjonujące w miejscu stałego urzędowania sądu okręgowego lub w miejscu oddalonym od tegoż sądu nie więcej ponad 15 kilometrów wpływy swoje przelewają przy odpowiednich wykazach (wzór № 10), jak następuje: wpływy za pierwszą połowę miesiąca—w dniu 16-ym każdego miesiąca; zaś za drugą połowę w dniu 1-ym następnego miesiąca. Sądy funkcjonujące w miejscu oddalonym ponad 15 kilometrów, wpływy za miesiąc ubiegły przelewają 1-go dnia następnego miesiąca.

Sumy, składane u prokuratorów, sędziów śledczych i komorników, winny być przelewane do kas sądów okręgowych, bez względu na odległość miejsca funkcjonowania danego urzędu, dnia następnego bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem najbliższego urzędu pocztowego. Kasy sądów okręgowych i apelacyjnych wpływy miesięczne własne, oraz wpływy otrzymane z kas pomocniczych przelewają przy odpowiednich wykazach (wzór

№ 11), do kasy Departamentu pomiędzy pierwszym a 5-ym dniem każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

Art. 25. Dyrektorowi Departamentu służy prawo zmiany systemu przekazywania pieniędzy z kas sądowych do kasy Departamentu.

IV. Wydatki.

Środki kasowe.

Art. 26. Sumy potrzebne na wydatki własne prokuratorów, oraz sądów pokoju i urzędów sądowych, sądy apelacyjne i okręgowe otrzymują z kasy Departamentu.

W pierwszym miesiącu działalności sądy otrzymują zaliczkę na wysokość $\frac{1}{12}$ sum kredytu, przeznaczonego dla nich w budżecie rocznym.

Zaliczki.

Art. 27. Prezesa sądów wydają zaliczki prokuratorom, sędziom pokoju i urzędów sądowym na wydatki bieżące. Nowa zaliczka wydana lub poprzednio uzupełniona być może po złożeniu dowodów, usprawiedliwiających całkowitą sumę wydatków lub częściową, do wysokości co najmniej $\frac{3}{4}$ udzielonej zaliczki.

Wypłata.

Art. 28. Wydatek dokonany być może tylko na mocy asygnacji, podpisanej przez prezesa sądu lub sędziego (wzór № 12) i za pokwitowaniem odbiorcy. Departament wydaje asygnacje podpisane przez Dyrektora lub Wicedyrektora i Kierownika sekcji finansowej.

Zapisywanie wydatków.

Art. 29. Każdy wydatek za oddzielną asygnacją dokonany, zapisany być musi jednocześnie z wypłatą do dziennika rozchodowego (wzór № 13 i 14).

V. Rachunkowość.

Księgi.

Art. 30. Kasy sądów okręgowych, oprócz dzienników kasowych, prowadzą księgi pomocnicze.

Raporty.

Art. 31. 10-go każdego miesiąca sądy apelacyjne i okręgowe przesyłają Sekcji finansowej Departamentu dowody kasowe, dotyczące wpływów i wydatków dokonanych w ubiegłym miesiącu wraz z odpowiednimi wykazami miesięcznymi.

Księgi w Departamencie.

- Art. 32. Sekcja finansowa Departamentu prowadzi:
- a) księgę kontową rachunków sądów apelacyjnych, okręgowych i
 - b) kontrolę ogólną wykonania budżetu, według poszczególnych paragrafów i pozycji.

VI. Dozór i kontrola.

Sądy apelacyjne i okręgowe.

- Art. 33. Prezes sądu przynajmniej raz na miesiąc osobiście lub przez delegowanego sędziego, w obecności sekretarza, sprawdza stan kasy i rachunkowości w kasie. O wyniku sprawdzenia sporządzany będzie protokół, podpisany przez rewidentów, oraz kasjera i księgowego.

Sądy pokoju i urzędy sądowe.

- Art. 34. Sędzia pokoju obowiązany jest, wspólnie z ławnikiem, sprawdzać co tydzień stan kasy z książkami i kwitarjuszami i o sprawdzeniu tym poczynić odpowiednie adnotacje w książkach.
- Art. 35. Przynajmniej dwa razy do roku, prezes sądu okręgowego osobiście lub przez delegowanego sędziego, w obecności urzędnika sądu, dokonywa, bez uprzedniego zawiadomienia właściwego urzędu, rewizji rachunkowości każdego z poszczególnych sądów pokoju i urzędów sądowych. Rewidenci obowiązani są porównać dane, zaczerpnięte z ksiąg sądu okręgowego z danymi, stwierdzonymi na miejscu. O dokonanej rewizji spisany być winien w 2-ch egzemplarzach protokół, podpisany przez rewidentów i sędziego pokoju lub kierownika urzędu. Jeden egzemplarz protokołu złożony być winien prezesowi sądu okręgowego, drugi do akt sądu pokoju lub urzędu sądowego.

Czynności Rewizyjne Departamentu Sprawiedliwości.

- Art. 36. Dyrektor Departamentu w terminach według swego uznania deleguje urzędników Departamentu do sprawdzenia kas sądów apelacyjnych i okręgowych tudzież czynności kasowych sądów pokoju i urzędów sądowych.

Tekst powyższy został uchwalony przez Tymczasową Radę Stanu Królestwa Polskiego na posiedzeniu dnia 10-go sierpnia 1917 roku.

Wicemarszałek Koronny:

Józef Mikułowski-Pomorski.

Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości:

St. Bukowiecki.

Referent:

Walery Ryfiński.

DYZLOKACJA

sądów Królewsko-Polskich.

I. Sądy okręgowe:

№	Okrąg sądowy.	Powiaty objęte przez okrąg.
1.	Warszawski	1) Warszawski 2) Błoński 3) Grójecki 4) Mińsko-Mazowiecki 5) Radzyński
2.	Siedlecki	1) Siedlecki 2) Węgrowski 3) Sokołowski 4) Łukowski 5) Garwoliński
3.	Łomżyński	1) Łomżyński 2) Ostrołęcki 3) Kolneński 4) Mazowiecki 5) Szczuczyński 6) Ostrowski
4.	Mławski	1) Mławski 2) Przasnyski 3) Ciechanowski 4) Makowski 5) Pułtuski
5.	Płocki	1) Płocki 2) Sierpecki 3) Lipnowski 4) Rypiński 5) Płoński
6.	Łowicki	1) Łowicki 2) Sochaczewski 3) Skierniewicki 4) Rawski
7.	Włocławski	1) Włocławski 2) Kutnowski 3) Gostyński 4) Nieszawski
8.	Kaliski	1) Kaliski 2) Turecki 3) Sieradzki 4) Koniński 5) Słupski 6) Kolski

№	Okrąg sądowy.	Powiaty objęte przez okrąg.	
9.	Łódzki	1) Łódzki 2) Brzeziński 3) Część pow. Łaskiego, znajdująca się w okupacji niemieckiej 4) Łęczycki	
10.	Częstochowski	1) Część pow. Częstochowskiego 2) Część pow. Wieluńskiego	} znajdujące się w okupacji niemieckiej
11.	Będziński	— Część pow. Będzińskiego, znajdująca się w okupacji niemieckiej	
12.	Piotrkowski	1) Piotrkowski 2) Radomski 3) Część pow. Częstochowskiego 4) Część pow. Łaskiego 5) Część pow. Wieluńskiego 6) Część pow. Będzińskiego	} znajdujące się w okupacji austriackiej.
13.	Kielecki	1) Kielecki 2) Jędrzejowski 3) Stopnicki 4) Włoszczowski 5) Miechowski 6) Olkusiński 7) Pińczowski.	
14.	Radomski	1) Radomski 2) Koziński 3) Konecki 4) Opatowski 5) Iłżecki 6) Sandomierski 7) Opatowski.	
15.	Lubelski	1) Lubelski 2) Puławski 3) Lubartowski 4) Janowski 5) Krasnostawski 6) Chełmski 7) Zamojski 8) Biłgorajski 9) Tomaszowski 10) Hrubieszowski	

II. Sądy apelacyjne:

Zakres władzy jurysdykcyjnej Sądu apelacyjnego Warszawskiego rozciąga się na okręgi sądowe, wymienione w punktach 1 do 11 włącznie; Sądu zaś apelacyjnego Lubelskiego — na okręgi sądowe, wymienione w punktach 12 do 15 włącznie.

Tekst powyższy został uchwalony przez Tymczasową Radę Stanu Królestwa Polskiego na posiedzeniu dnia 7-go lipca 1917 roku. Na posiedzeniu dnia 10-go sierpnia 1917 roku Tymczasowa Rada Stanu upoważniła Departament Sprawiedliwości do przeniesienia siedziby sądu okręgowego w Sosnowcu do Będzina.

Marszałek Koronny:

J. M. Pomorski.

Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości:

St. Bukowiecki.

Referent:

Eugeniusz Śmiarowski.

ZARZĄDZENIE

Marszałka Koronnego Tymczasowej Rady Stanu Królestwa Polskiego w przedmiocie tymczasowego sprawowania obowiązków służbowych w sądownictwie Królewsko-Polskim przez dotychczasowych urzędników wymiaru sprawiedliwości.

Wzywam pełniących obecnie obowiązki służbowe w sądach okupacyjnych: sędziów pokoju, rejentów, pisarzy hipotecznych i komorników wraz z podwładnym im personelem, aby z chwilą objęcia wymiaru sprawiedliwości przez T. Radę Stanu Królestwa Polskiego tymczasowo sprawowali nadal swe obowiązki służbowe w charakterze urzędników Korony Polskiej.

Warszawa, dnia 16 Sierpnia 1917 r.

Wicemarszałek Koronny:

Józef Mikulowski-Pomorski.

Dyrektor Departamentu Sprawiedliwości:

Stanisław Bukowiecki.

OBWIESZCZENIE.

Redakcja i administracja Dziennika Urzędowego mieści się w lokalu Departamentu Sprawiedliwości Tymczasowej Rady Stanu Królestwa Polskiego. Ogłoszenia i obwieszczenia publiczne, które na mocy ustaw obowiązujących winny być publikowane w Dzienniku Urzędowym Departamentu Sprawiedliwości, należy kierować do redakcji.

Warszawa, dnia 18 Sierpnia 1917 r.

Redaktor Dziennika Urzędowego:
Stanisław Car.

OBWIESZCZENIA PUBLICZNE

DODATEK № 1

DO DZIENNIKA URZĘDOWEGO DEPARTAMENTU SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

19 Września 1917.

Cena poszczególnego numeru Dziennika Urzędowego wraz z Dodatkiem wynosi 1 markę polską. Przy prenumeracie pobierana będzie przedpłata w wysokości 5 marek polskich (bez doliczania za przesyłkę) za taką liczbę numerów kolejnych. Cena obwieszczeń w Dodatku wynosi za wiersz garmontowy (lub jego miejsce): jednokolumnowy—1 markę polską, półkolumnowy—50 fenigów. Zamówienia na prenumeratę i obwieszczenia kierować należy do Redakcji Dziennika Urzędowego (Plac Krasińskich — Pałac Rzeczypospolitej).

Obwieszczenie.

Wydział hipoteczny ziemski Królewsko-Polskiego sądu okręgowego w Warszawie ogłasza, że po śmierci niżej wymienionych osób otwarto postępowanie spadkowe, a mianowicie:

- 1) Walentego i Antoniny z Markiewiczów małżonków Rak, vel Rakowskich, współwłaścicielei osady Walentówka № 5, powiatu Warszawskiego.
- 2) Jana Borowskiego, właściciela kolonji Janówka J. pow. Grójeckiego.
- 3) Walentego Wojcika vel Wojcickiego, współwłaściciela dóbr Dziunin, pow. Grójeckiego.
- 4) Szymona i Józefy małżonków Korpalskich, współwłaścicielei dóbr Barcice, pow. Grójeckiego.
- 5) Józefa Rutkowskiego, współwłaściciela dóbr Zadworze pow. Skiernewickiego.
- 6) Walerjana Tokarza, wierzyciela sumy 1000 rub. na kolonji Amanów, powiatu Warszawskiego.
- 7) Franciszki z Głoskowskich Wiśniewskiej współwłaścicielki willi Poranek, pow. Błotńskiego.
- 8) Romana-Michała Chełchowskiego, właściciela dóbr Konary, pow. Kutnowskiego,

9) Mateusza Gajewskiego, współwłaściciela dóbr Nowydwór, czyli Nowodwory, pow. Warszawskiego,

10) Józefa Kowalewskiego i Franciszki z Kowalewskich Dąbrowskiej, współwłaścicieli dóbr Nowydwór, czyli Nowodwory, pow. Warszawskiego, wierzycieli sumy 4320 rub., zabezpieczonej na tychże dobrach i wierzycieli sumy 3456 rub. 15½ kop. na hipotecę kolonji Irenówka pow. Warszawskiego.

11) Rozalji z Wróblewskich Kowalewskiej, współwłaścicielki kolonji Irenówka pow. Warszawskiego i wierzycielki sum: 1000 rub., 500 rub. i 500 rb., zabezpieczonych na tejże kolonii.

12) Marji z Rosiaków Grabowskiej współwłaścicielki osady Tworki № 30, pow. Warszawskiego.

13) Antoniego-Jana Mieszczanińskiego, współwłaściciela kolonji № 14 Adamów w dobrach Sielce, pow. Warszawskiego.

14) Szymona-Wolfa Zejtunga, współwłaściciela dóbr działka gruntu Wolmontowice, pow. Warszawskiego, dawniej Mińsko-Mazowieckiego i willi Helenówka i Janówek K. tegoż powiatu, oraz wierzyciela sumy 6000 rub. na nieruchomości w Warszawie № 2194a.

15) Julji Skępskiej, współwłaścicielki nieruchomości Grochów № 48a, pow. Warszawskiego.

16) Wiktorji Bujalskiej, współwłaścicielki dóbr Zwir, pow. Warszawskiego.

17) Zofji Barbary Ciesielskiej, wierzycielki sumy 10000 rub. na osadzie Micin, pow. Warszawskiego.

18) Franciszka Morganti, współwłaściciela folwarku Wołominek, pow. Radzyńskiego.

19) Stanisława Wenera, wierzyciela sumy 4500 rub. na młynie Chodaków, pow. Sochaczewskiego.

20) Jana Schiele, właściciela dóbr Niedziałka pow. Mińsko-Mazowieckiego.

21) Matyldy-Wiktorji Santer, I yoto Mejsner, wierzycielki sumy 30000 rb. na kolonji Matyldów i na dobrach Żabikowo, pow. Kutnowskiego

22) Wolfa Elbauma, wierzyciela sumy 5000 rub. na dobrach Oleksianka, pow. Mińsko-Mazowieckiego.

23) Natalji hr. Tyszkiewicz, wierzycielki sumy 60000 rub. na dobrach Zaborów Stary, pow. Gostyńskiego.

24) Jana Sawickiego, współwierzyciela sumy 5000 rub. na osadzie Janówka W. pow. Warszawskiego.

25) Elżbiety Kilen, współwłaścicielki kolonji Chrzanów F. E. pow. Warszawskiego

26) Piotra-Pawła Kotowskiego, wierzyciela kaucji 10000 rub. na kolonji Brzeziny № 1, pow. Warszawskiego.

27) Edmunda Andrzeja Markowskiego, współwłaściciela dóbr Wola Łychowska A. B pow. Grójeckiego.

Termin zamknięcia postępowania spadkowego wyznaczono na dzień 8 kwietnia 1918 roku w kancelarji hipotecznej ziemskiej, ul. Kapucyńska № 6 w Warszawie.

Warszawa dnia 15 września 1917 r.

Pisarz hipoteczny:

W. Antekki.

Obwieszczenie.

Wydział hipoteczny miejski podaje niniejszym do wiadomości iż po śmierci następujących osób zostało ogłoszone postępowanie spadkowe:

1) Juljusza-Karola-Ignacego-Stanisława Kostki hrabiego Ostrowskiego, właśc. nier. № 5155 i współwł. osady Pery-Ostrowskie, pow. Warszawskiego, i dóbr „Kaskady-Ostrowskie Drugie“, pow. Warszawskiego.

2) Antoniego Gawłowicza, właśc. połowy nier. № 1039.

3) Anny Elżbiety Tosio, współwł. nier. № 2444/5.

4) Szoela Glaszmidta, właśc. nier. № 6694 i № 6510.

5) Lucjana Bienieckiego, właśc. nier. № 123.

6) Romana-Eugenjusza Kina, współwł. nier. № 1406.

7) Antoniego Michalskiego, właśc. nier. № 5481.

8) Heleny Sawickiej, właśc. nier. № 5413.

9) Józefa-Konstantego Różyckiego, wierz. rb. 3000 na № 674 i rb. 3000 i kaucji rb. 2000 na № 1646a.

10) Juljana-Zygmunta Fankanowskiego, wierz. rb. 5000 na № 1758d i rb. 6000 i rb. 2000 na dobrach Strobów lit. B, pow. Skierniewickiego.

11) Wiktora Mauersbergera, współwł. nier. № 468 i 469.

12) Pawła-Antoniego Pytłosińskiego, właśc. nier. № 1666d, właśc. nier. „Dacza Artinrówka“, pow. Mińsko-Mazowieckiego, i wierz. rb. 18000 na nier. „Osada Murowanka część lit. A“, pow. Warszawskiego.

13) Jakuba Kulika, wierz. rb. 20000 na № 21d, Powązki.

14) Szmula Wąsowskiego, współwierz. rb. 18000 na № 3051 i rb. 3500 na willi Justynówka T, pow. Warszawskiego.

15) Aleksandry Andre, wierz. rb. 2400 i 3600 na № 277.

16) Sary-Rochy Dawidsonowej, współwł. nier. № 5702.

17) Jana Wieda, właśc. nier. № 41/189a,

18) Chaima Szajna, współwł. nier. № 2333.

19) Ruchli, czyli Rozalji Szpigel, współwł. nier. № 2351a/2360b.

20) Chany Baumbergowej, współwł. nier. № 2197d.

21) Karola-Oswalda Biena, wierz. rb. 40000 na № 2701.

Termin zamknięcia postępowania spadkowego oznaczono na dzień 20 marca 1918 roku w kancelarji hipotecznej miejskiej w Warszawie, Kapucyńska 6.

P. o. pisarza hipotecznego:

Władysław Olewski.

Obwieszczenie.

Pisarz wydziału hipotecznego powiatu Łaskiego podaje do wiadomości ogólnej, że toczy się postępowanie spadkowe po Ludwiku vel Lajzerze-Fajwelu Ruspitzu, zmarłym w Warszawie na dniu 16 lipca 1917 r., wierzycielu sum z procentami, zabezpieczonych na nieruchomościach w mieście Pabjanicach, a mianowicie: 3000 rubli z kaucją 300 rubli na nieruchomości № 84 (Rp. № 55), 1500 rubli na nieruchomości № 4 (Rp. № 57), 5000 rubli z kaucją 500 rubli na nieruchomości № 15 (Rp. № 65), 2000 rubli z kaucją 200 rubli na nieruchomości № 34—35 (Rp. № 95), 4000 rubli z kaucją 400 rubli na nieruchomości № 77 (Rp. № 105), 5000 rubli z kaucją 500 rubli na nieruchomościach № 6 (Rp. № 108) i № 6 (Rp. № 123), 2000 rubli z kaucją 200 i 4000 rubli z kaucją 400 rubli na nieruchomości № 26 (Rp. № 188), 2500 rubli z kaucją 250 rubli na nieruchomości

№ 490b (Rp. № 214) i sum 6000 rubli z kaucją 600 rubli i 4000 rubli z kaucją 400 rubli na nieruchomości № 38 (Rp. № 221).

Termin zamknięcia tego postępowania spadkowego został wyznaczony na dzień 27 marca 1918 roku na godzinę 10-tą rano w kancelarii tutejszego wydziału hipotecznego w mieście Łasku, gdzie osoby zainteresowane winny się stawić, dla zgłoszenia swoich praw z odnośnymi dokumentami pod skutkami prekluzji.

Łask, dnia 7 września 1917 r.

Pisarz hipoteczny:

Jan Niewiadomski.

8

Obwieszczenie.

Wydział hipoteczny w Pułtuskę ogłasza, iż otwarto postępowanie spadkowe po śmierci Andrzeja Piotra Budnego, wierzyciela sumy 875 rubli na hipotece № 21 w Pułtuskę.

Termin zamknięcia postępowania spadkowego wyznacza się na dzień 28 marca 1918 r. w urzędzie hipotecznym w Pułtuskę, gdzie w tym dniu osoby interesowane stawić się powinny.

Pułtusk, d. 10 września 1917 r.

Pisarz hipoteczny:

Sikorski.

11

Obwieszczenie.

Wydział hipoteczny Cesarsko-Niemieckiego sądu okręgowego w Łęczycy ogłasza, że po śmierci następujących osób toczy się postępowanie spadkowe:

1) Karolu Denel, wierzycielu sumy 6000 rb. z % i kaucją na 600 rb., zabezpieczonej pod № 5 działu IV osady młynarskiej „Ostrowo” w powiecie Łęczyckim położonej.

2) Luizie Ganter ur. Krebs, wierzycielce sumy 4000 rb., zabezpieczonej pod № 6 działu IV, tejże osady Ostrowo.

3) Rudolfie Ganter, wierzycielu sumy 1000 rubli, zabezpieczonej jako subintabulat na powyższej sumie Luizy Ganter.

4) Lajbusiu Fau, wierzycielu sum: 30000 rubli z % i kaucją na 3000 rb., i 6000 rb. z % i kaucją na 600 rb., zabezpieczonych pod №№ 6 i 10 i do № 6 wykazu hipotecznego nieruchomości w mieście Ozorkowie położonej i zapisanej w hip. rej. pod № 5.

5) Chaimie Grünfeldzie, właścicielu nieruchomości w Łęczycy pod № 106 (hip. rej. № 8) położonej.

6) Emmie z Kasznerów Brauze, współwłaścicielce nieruchomości w Ozorkowie pod № 414 (hip. rej. № 108) położonej.

7) Moszku-Aronie Sochaczewskim, współwierzycielu sum: 100 rb. i 200 rubli, zabezpieczonych pod №№ 1 i 2 działu IV nieruchomości w Łęczycy pod № 28a (hip. rej. № 320) położonej.

8) Abramie-Abe Joskowiczu, współwłaścicielu nieruchomości w Łęczycy pod № 29 (hip. rej. № 37) położonej i współwierzycielu sum: 100 rubli

i 200 rb., zabezpieczonych pod №№ 1 i 2 działu IV nieruchomości w Łęczycy pod № 28a (hip. rej. № 320) położonej.

9) Franciszce Kulpińskiej, wierzycielce sumy 1500 rubli z % i kaucją na 150 rubli, zabezpieczonej pod № 10 działu IV nieruchomości w Poddembicach pod № 145 (hip. rej. № 16) położonej.

10) Elżbiecie Schäfer, wierzycielce sumy 1500 rubli z % i kaucją na 150 rb., zabezpieczonej pod № 1 działu IV nieruchomości w Ozorkowie pod № 67 (hip. rej. № 37) położonej.

11) Ignacym Kamińskim, właścicielu w Łęczycy położonych i zapisanych w hip. rej. pod №№ 46, 306, 284 i 120 nieruchomości.

12) Edwardzie Oelke, współwłaścicielu nieruchomości w Ozorkowie pod № 352 (hip. rej. № 150) położonej i

13) Kaili Koenig ur. Schmidt, współwłaścicielce nieruchomości w Grabowie pod № 29 (hip. rej. № 13) położonej.

Termin do zamknięcia postępowania spadkowego naznaczony został na dzień 1 kwietnia 1918 roku i w dniu tym interesowani winni się stawić do wydziału hipotecznego dla zameldowania swoich praw spadkowych.

Łęczycza w dniu 21 sierpnia 1917 r.

Sekretarz hipoteczny.

2

Obwieszczenie.

Wydział hipoteczny Cesarsko-Niemieckiego sądu okręgowego w Łęczycy ogłasza, że na dzień 2 stycznia 1918 roku wyznaczony został termin urządzenia hipoteki:

1) Dla osady włościąńskiej we wsi Spendoszyn, powiatu Łęczyckiego położonej, zapisanej w tabeli pod № 15, mającej ogólnej przestrzeni 8 morgów 81 prętów, należącej do Józefa Bartczak.

2) Dla nieruchomości w Łęczycy przy ulicy Kaliskiej położonej, oznaczonej dawniej № 28 i należącej do Moszka-Arona i Chai-Sury małżonków Sochaczewskich.

3) Dla nieruchomości w Ozorkowie, powiatu Łęczyckiego przy ulicy Hauke pod № 298 położonej i należącej do Wilhelma i Natalji małżonków Gottschling.

Osoby zainteresowane winny zgłosić w oznaczonym terminie swoje prawa w kancelarii hipotecznej w Łęczycy pod skutkami prawem przewidzianymi.

Łęczycza w dniu 21 sierpnia 1917 r.

Sekretarz hipoteczny.

3

Obwieszczenie.

Rejent przy Królewsko-Polskim sądzie okręgowym Płockim Józef Brudnicki ogłasza, że zostało otwarte postępowanie spadkowe po śmierci następujących osób:

1) Zygmunta-Stanisława Kozłowskiego, właściciela dóbr Brzechowo lit. A i Cieszewo Małe lit. A, B, C pow. Płockiego i współwłaściciela dóbr: Łązek, Mlice, Jarluty i Koziki lit. B i Łąk z łąką Kuczka tegoż powiatu.

2) Michała Gorzechowskiego, współwłaściciela dóbr Myślborzyce pow. Lipnowskiego.

3) Ludwika-Albina-Adama Kretkiewicza vel Kretkowicza, współwłaściciela dóbr Wójty, Zamoście № 3, pow. Płońskiego i

4) Edwarda Preussa, właściciela dóbr Swobodzin pow. Sierpskiego.

Termin do zamknięcia postępowań spadkowych wyznaczony został na dzień 5 marca 1918 roku w kancelaryi rejenta Brudnickiego w Płocku.

Rejent:

Brudnicki.

10

Obwieszczenie.

Królewsko-Polski sąd pokoju w Wolbromiu ogłasza, że otwarto spadek po zmarłym 10 kwietnia 1917 r. księdzu Franciszku Smółce, proboszczu parafji Wolbrom; spadek składa się z kwoty 1812 koron 16 halerzy, otrzymanej ze sprzedaży pozostałego majątku ruchomego.

Wzywa się osoby interesowane, aby w terminie prawa swe do spadku wylegitymowali, pod zagrożeniem prekluzji z §§ 154 i 160 ust. hip.

Król.-Polski sąd pokoju w Wolbromiu.

Sekretarz.

Zast. sędziego pokoju.

9

Obwieszczenie.

Sędzia Pokoju 12 okręgu m. st. Warszawy na mocy art. 1682 ust. post. cyw. ros. niniejszym wzywa sukcesorów i osoby zainteresowane, aby w terminach przez prawo ustanowionych, pretensje swoje do wakującego spadku po Władysławie Łapińskim jubilerze-zegarmistrzu, zmarłym w d. 15 kwietnia 1916 r., zgłosili do kuratora wakującego spadku Adw. Przys. Witolda Pronaszko w Warszawie przy ul. Długiej pod № 25 zamieszkałego.

M. st. Warszawa, d. 12 września 1917 r.

Sędzia pokoju okręgu 12.

Sekretarz sądu.

14

Obwieszczenie.

Zarząd „Wisły” Wzajemnego T-wa Ogniwego w Warszawie (ul. Kopernika № 10)), stosownie do § 9 przepisów o wprowadzeniu w życie Towarzystwa zawiadamia, że z dniem 1 lipca 1917 r. działalność Towarzystwa otwartą została.

1

Wezwanie publiczne.

Sąd pokoju 8 okręgu m. st. Warszawy na zasadzie art. 58¹ i 309 ust. post. cyw. wzywa Gierszonę i Joannę małżonków Sielubskich-Stołowickich,

dawniej zamieszkałych w Warszawie przy ulicy Zielnej pod № 8, obecnie z pobytu niewiadomych, aby w terminie 4-miesięcznym od dnia niniejszego ogłoszenia stawili się w sądzie w Warszawie przy ul. Wielkiej pod № 65 na sprawy №№ 2095, 2096. Powództwa wnosi Aleksander-Wacław Szenwald, adwokat przysięgły, zam. przy ul. Moniuszki № 2, z pełnomocnictwem Władysława Frąckiewicza z żądaniem zapłacenia komornego za czas od 1/7 1915 r. do 1/12 1915 r. w wysokości rubli 441 kop. 32 wraz z odsetkami i kosztami oraz komornego za czas od d. 1/12 1915 r. do d. 1/10 1917 r. w wysokości rb. 320 kop. 33 z odsetkami i kosztami, jako też eksmisji z lokalu przy ul. Zielnej № 8.

W razie niestawiennictwa pozwanych w określonym terminie, sprawy będą rozpoznane w ich nieodecności.

Sekretarz sądu:

K. Wiśniewski.

5

Wezwanie publiczne.

Sąd pokoju 21 okręgu w Warszawie wzywa niniejszym pozwanego Szmerla Goldberga, zamieszkałego dawniej w Warszawie przy ul. Królewskiej № 29a, a obecnie z pobytu miejsca niewiadomego, na zasadzie art. 58¹ i 309 ust. post. cyw., by w terminie czteromiesięcznym od dnia wezwania niniejszego stawił się w sądzie w Warszawie przy ulicy Wielkiej № 65 w sprawie z Teklą Frumkinową (№ 1513).

Powództwo wnosi pełnomocnik Tekli Frumkin, Moszek Lilienthal, zamieszkały w Warszawie przy ul. Królewskiej № 29a, żądając: 1) zasądzenia od pozwanego Szmerla Goldberga na rzecz powódki Tekli Frumkinowej komornego 450 rubli, czy marek 972 za czas od dnia 1 lipca 1915 r. do d. 1 lipca 1916 r. z 0/0 6 od sta od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłacenia długu wraz z kosztami sądowymi; 2) o opatrzenie wyroku 1-y gorem natychmiastowego wykonania i 3) przedewszystkiem zaś zabezpieczenia niniejszego powództwa.

Warszawa, dnia 10 września 1917 r.

Sędzia pokoju.

Sekretarz sądu.

6

Wezwanie publiczne.

Sąd gminny 6-go okręgu powiatu Garwolińskiego, na zasadzie 58¹ i 309¹ art. post. cyw. wzywa do stawienia się dnia 20-go grudnia 1917 roku na godzinę 10 rano do sądu gm. w Trojanowie pozwanego Franciszka Cicheckiego ostatnio zamieszkałego we wsi Piotrowek, gm. Trojanów, powiatu Garwolińskiego, obecnie niewiadomego z miejsca swego pobytu, na sprawę № 215/17 r. z powództwa Marjanny i Feliksa małżonków Zaczek przeciwko Franciszkowi Cicheckiemu, Ludwice i Janowi małżonkom Szymańskim, Katarzynie Bolek, osobiście działającej na mocy piśmiennego upoważnienia męża swego Jana Bolka oraz działającej w imieniu Stanisława i Władysława braci Cicheckich na mocy piśmiennej plenipotencji o podziale majątku pozostałego po śmierci ś. p. Jana Cicheckiego, znajdującego się w terytorjum kol. Więcków, gm. Trojanów, składającego się z działka ziemi oznaczonego № 1 w rejestrze pomiarowym na solidarnie stowarzyszona kol. Więcków № 3 przestrzeni 4 dziesięciny 2399 sążni, czyli około 10 mor-

gów nabytego przez spadkodawcę z majątku Więcków przy pomocy byłego rosyjskiego banku ziemsko-właścijańskiego, wartości podług spisu inwentarza 864 marek.

W razie niestawienia się współpозwanego Franciszka Cicheckiego w oznaczonym terminie, sprawa osądzona będzie w jego nieobecności.

Wieś Trojanów, dnia 14-go sierpnia 1917 r.

Sędzia przewodniczący:

Br. Ordega.

Sekretarz sądu:

A. Kowieski.

4

List gończy.

Sąd pokoju 7 okręgu powiatu Warszawskiego poszukuje Jana Listkiewicza, syna Jana, lat 16, wyrokiem sądu z dnia 16 marca 1917 roku za kradzież skazanego na miesiąc więzienia, ostatnio zamieszkałego na Czystem w domu Irczewa przy ul. Stawińskiej № 77.

W razie odnalezienia Jana Listkiewicza, o miejscu jego zamieszkania należy zakomunikować najbliższej władzy.

Sędzia.

Sekretarz sądu.

13

List gończy.

Sąd pokoju 8 okręgu, m. Łodzi, na mocy 846 i 847 art. proc. karn., poszukuje Stefana Kurosika, lat 15, ostatnio zamieszkałego w Łodzi, przy ul. Zgierskiej № 45 i Marjana Millera, lat 14, ostatnio zamieszkałego w Łodzi przy ul. Profesorskiej № 1, oskarżonych z art. 581 kod. karn. Rysopisy i znaki szczególne oskarżonych niewiadome.

Osoby, którym wiadome są miejsca zamieszkania oskarżonych winny wskazać je sądowi.

Sędzia pokoju.

Sekretarz sądu.

15

List gończy.

Sąd pokoju 8 okr. m. Łodzi, na mocy 846 i 847 art. post. karn. poszukuje Pessy Schyffer vel Sziffrin, lat 13, ostatnio zamieszkałej w Łodzi przy ul. Marysinskiej № 33, oskarżonej z art. 581 kod. karn. Rysopisy i znaki szczególne oskarżonej niewiadome.

Osoby, którym wiadome jest miejsce zamieszkania oskarżonej winny wskazać je sądowi.

Sędzia pokoju.

Sekretarz sądu.

16